

Od porušenia k exekúcii: právo majiteľa ochrannej známky na informácie

From Infringement to Enforcement: Trademark Owner's Right to Information

Silvia KRATOCHVILOVÁ¹

ABSTRAKT

V zmysle smernice 2004/48/ES vzniká majiteľovi ochrannej známky v prípade porušenia jeho práva právo na informácie. Príspevok sa zaoberá právom majiteľa ochrannej známky domáhať sa určitých informácií nielen od porušiteľa, ale aj od tretích osôb. Toto právo je uplatniteľné na súde, pričom podmienky jeho uplatnenia sú bližšie precizované judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie. Príspevok ďalej analyzuje rozsah informácií, ktoré môžu byť majiteľovi ochrannej známky poskytnuté, ako aj kolíziu práva majiteľa ochrannej známky s obchodným tajomstvom, prípadne ochranou osobných údajov. Berúc do úvahy nedávnu novelu Exekučného poriadku je v závere venovaná pozornosť výkonu súdneho rozhodnutia, ktorým bola uložená povinnosť poskytnúť informácie, a to s dôrazom na nový inštitút donucovacích opatrení a ich ukladanie.

ABSTRACT

Pursuant to Directive 2004/48/EC, the trademark owner has the right of information in the event of an infringement of his right. The article deals with the right of the trademark owner to request certain information not only from the infringer, but also from third parties. This right is enforceable in court, while the conditions of its application are specified in more detail by the jurisprudence of the Court of Justice of the European Union. The article further analyses the scope of information that can be provided to the trademark owner, as well as the collision of the trademark owner's right with trade secrets or the protection of personal data. Taking into account the recent amendment to the Enforcement Code, attention is paid to enforcement of a court decision, which imposed the obligation to provide information, with an emphasis on the new legal institute of coercive measures and their imposition.

Kľúčové slová

právo na informácie, ochranná známka, výkon rozhodnutia, donucovacie opatrenia

Key words

right of information, trademark, enforcement of decision, coercive measures

Úvod

Právo majiteľa ochrannej známky požadovať v prípade porušenia alebo ohrozenia jeho práva k ochrannej známke informácie týkajúce sa totožnosti osôb zúčastnených na porušení alebo ohrození jeho práva, ako aj informácie týkajúce sa distribučnej siete bolo na medzinárodnej úrovni zakotvené pred 30 rokmi. Od toho času prešlo právo na

informácie viacerými zmenami a v európskom právnom priestore sa od dobrovoľného rozhodnutia štátu o jeho zavedení do národného právneho poriadku stalo inštitútom, ktorý musí byť členskými štátmi Európskej únie povinne transponovaný. Prvá časť článku preto mapuje jeho vývoj v medzinárodnom kontexte, ako aj zavedenie tohto inštitútu do slovenského právneho poriadku. Cieľom je analyzovať jednotlivých právnych predpisov upravujúcich právo

¹ JUDr. Silvia Kratochvilová, Univerzita Komenského v Bratislave, Právnická fakulta, Ústav práva informačných technológií a práva duševného vlastníctva, Šafárikovo nám. č. 6, P. O. Box 313, 810 00 Bratislava, telefón: +421/911 430 333, e-mail: kratochvilo7@uniba.sk.

na informácie vrátane analýzy súdnych rozhodnutí, ktoré v značnej miere prispeli k zosúladieniu ich interpretácie na území Európskej únie, a to s použitím metódy analýzy a dedukcie, ako aj viacerých metód výkladu právnych noriem vrátane systémového výkladu a eurokonformného výkladu.

Ako nóvum, nad rámec podmienok uplatnenia práva na informácie na súde, sa článok venuje aj následnému nútenému výkonu rozhodnutia, ak povinná osoba uloženú povinnosť dobrovoľne nespĺnila. Cieľom je overiť hypotézu, či nová právna úprava výkonu nepeňažných plnení posilní práva majiteľa ochrannej známky prostredníctvom efektívnejšieho núteného výkonu súdneho rozhodnutia, ktorým bolo právo na informácie priznané. Použitou metódou bude najmä komparácia s predchádzajúcou právnou úpravou, a to vzhľadom na novosť právnej úpravy a z toho vyplývajúceho nedostatku praktických skúseností s úspešným aplikovaním donucovacích prostriedkov majúcich za cieľ zefektívniť exekučné konanie.

1 Právna úprava práva na informácie

Právo držiteľa práva duševného vlastníctva (na účely tohto článku redukované na právo majiteľa ochrannej známky) na informácie bolo na medzinárodnej úrovni prvýkrát upravené v medzinárodnej Dohode o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva², ktorá tvorí prílohu 1C medzinárodnej Dohody o založení Svetovej obchodnej organizácie podpísanej 15. apríla 1994 v Marrákeši³. Právo na informácie je upravené v čl. 47 dohody TRIPS, pričom priznáva nositeľovi práv právo na informácie týkajúce sa totožnosti tretích osôb zúčastnených na výrobe alebo na distribúcii porušujúceho tovaru alebo služieb, ako aj informácie o ich distribučnej sieti. Článok 47 dohody TRIPS taktiež upravuje možnosť súdnych orgánov toto právo nepriznať, ak by to bolo v nepomere k závažnosti porušenia. Štáty však neboli povinné takúto právnú úpravu zaviesť a bolo na ich rozhodnutí, či právo na informácie upravujú vo svojich národných právnych poriadkoch. Následkom toho

vznikli veľké rozdiely v národných právnych úpravách vtedajšieho Európskeho spoločenstva, čo znemožňovalo majiteľom ochranných známok rovnakú úroveň ochrany v celom vtedajšom Európskom spoločenstve. Situáciu sa preto v roku 2003 rozhodla ďalej riešiť Európska komisia, a to návrhom smernice, ktorá by v rámci vtedajšieho Európskeho spoločenstva zjednotovala úpravu týkajúcu sa vymožitelnosti práv duševného vlastníctva, v ktorej by sa okrem iných práv upravilo aj právo na informácie.

1.1 Zákon o ochranných známkach

Právo majiteľa ochrannej známky na informácie od tretích osôb v prípade porušenia jeho práva bolo zavedené do slovenského právneho poriadku už prijatím zákona č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach, v znení neskorších predpisov⁴. Ako však vyplýva aj z dôvodovej správy k § 11 súčasného Zákona o ochranných známkach⁵ a odbornej literatúry⁶, pôvodná slovenská úprava z roku 1997 už vtedy nevyhovovala medzinárodným štandardom práva na informácie, ako boli dohodnuté v dohode TRIPS. Vtedajšie znenie § 25 ods. 2 (účinné až do 28. 2. 2007)⁷ nezodpovedalo čl. 47 dohody TRIPS, keďže okrem iného neumožňovalo súdnym orgánom nariadiť porušiteľovi, aby oznámil majiteľovi ochrannej známky informácie týkajúce sa totožnosti tretích osôb zúčastnených na výrobe alebo na distribúcii porušujúceho tovaru alebo služieb a taktiež nestanovoval výnimku, kedy je možné majiteľovi ochrannej známky nepriznať toto právo⁸. Berúc do úvahy požiadavky TRIPS, ako aj záväzky vyplývajúce Slovenskej republike z členstva v Európskej únii⁹, s účinnosťou od 1. 3. 2007 bolo právo na informácie vo vtedajšom Zákone o ochranných známkach viac precizované, konkretizované a upravené v samostatnom § 25a. Ani táto právna úprava nebola plne súladná so smernicou, keďže neobsahovala možnosť nepriznať majiteľovi ochrannej známky právo na informácie v prípade, ak by to bolo v nepomere k závažnosti porušenia.

V súčasnosti je právo na informácie upravené v Zákone o ochranných známkach, ktorý transponoval ustanovenia

2 Dohoda o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva (ďalej dohoda TRIPS).

3 Národná rada Slovenskej republiky so záverečným dokumentom vyslovila súhlas uznesením č. 32 z 13. decembra 1994 a prezident Slovenskej republiky ho ratifikoval 22. decembra 1994. Dohoda nadobudla platnosť 1. januára 1995 na základe článku XIV ods. 1 a v súlade s odsekom 3 záverečného dokumentu.

4 Zákon č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach, v znení neskorších predpisov.

5 Zákon č. 506/2009 Z. z. o ochranných známkach, v znení neskorších predpisov (ďalej Zákon o ochranných známkach).

6 MARUNIAKOVÁ, I. – KLÍNKA, T. – MIDRIKOVÁ, L. – MIKULIČOVÁ, J. 2012. Zákon o ochranných známkach – komentár [Systém ASPI]. Úrad priemyselného vlastníctva SR [cit. 2024-6-5]. ASPI_ID KO506u2009SK. Dostupné v Systéme ASPI. ISSN: 1339-133X.

7 Podľa vtedajšieho znenia § 25 ods. 2 „Majiteľ ochrannej známky má právo žiadať od každého, kto uvádza alebo chce uviesť na trh tovary alebo služby, na ktorých je umiestnené označenie zhodné alebo zameniteľné s jeho ochrannou známkou, informáciu o pôvode tovarov alebo dokladov sprevádzajúcich tovary alebo služby. Majiteľ ochrannej známky svoje práva preukáže osvedčením o zápise ochrannej známky do registra, prípadne výpisom z registra.“ Dôvodová správa k zákonu č. 84/2007 Z. z., zmena zákona o autorskom práve uvádza, že nové ustanovenie § 25a posilňuje postavenie majiteľa ochrannej známky v boji proti porušovaniu alebo ohrozovaniu práv, pretože mu umožňuje nielen zasiahnuť voči konkrétnemu porušovateľovi, ale aj vysledovať reťazec osôb.

8 Podľa čl. 47 TRIPS „Členovia môžu stanoviť, že súdne orgány budú mať právomoc nariadiť porušiteľovi, aby oznámil nositeľovi práv totožnosť tretích osôb zúčastnených na výrobe alebo na distribúcii porušujúceho tovaru alebo služieb, ako aj informácie o ich distribučnej sieti, ak by to nebolo v nepomere k závažnosti porušenia.“

9 Čl. 8 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva (ďalej smernica).

smernice týkajúce sa práva na informácie do § 11. Pôvodné znenie § 11 z roku 2009 bolo novelizované v roku 2017¹⁰. Ustanovenie § 11 upravuje okrem práva na informácie o distribučnej sieti aj právo na informácie týkajúce sa totožnosti tretích osôb zúčastnených na porušení alebo ohrození práva majiteľa ochrannnej známky vrátane limitov výkonu tohto práva.

1.2 Smernica

Vďaka smernici bolo právo na informácie prvýkrát upravené na horizontálnej úrovni v priestore vtedajšieho Európskeho spoločenstva. Vychádzajúc z predchádzajúcich konzultácií uskutočnených Komisiou v návrhu smernice sú bližšie objasnené dôvody, pre ktoré bolo podľa Komisie potrebné danú problematiku upraviť horizontálne na európskej úrovni¹¹. Ustanovenie čl. 8 smernice¹² má podľa vzoru Beneluxu a Nemecka dopĺňať článok 47 TRIPS. Podľa recitálu 10 je cieľom smernice priblížiť právne poriadky členských štátov¹³ tak, aby zabezpečovali vysokú, rovnocennú a jednotnú úroveň ochrany na vnútornom trhu. Práve v súvislosti s právom na informácie je v recitáli 21 zdôraznené, že v jednotlivých členských štátoch sú prijaté rozdielne opatrenia na zabezpečenie vysokej úrovne ochrany a tieto opatrenia by mali byť dostupné vo všetkých členských štátoch.

Základné princípy, resp. všeobecné povinnosti členských štátov sú vyjadrené v čl. 3 smernice¹⁴ a zaväzujú členské štáty, aby opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy boli spravodlivé a nestranné, neboli zbytočne zložité alebo nákladné a nemali za následok príliš dlhé lehoty alebo neoprávnené prietahy. Navyše, musia byť účinné, primerané a odradzujúce sa uplatňovať takým spôsobom, aby sa predišlo vytváraniu prekážok zákonného obchodu, a zároveň musia stanovovať záruky proti ich zneužívaniu. Tieto zastrešujúce, všeobecné povinnosti stanovujú usmernenia na interpretáciu zvyšných ustanovení smernice, ako však píše Kiškis, „... ich nepriehľadný a všeobecný jazyk môže zavádzať odborníkov, aby sa domnievali, že tieto pravidlá sú jednoducho deklaratívne a pre zvyšok textu sú nepodstatné.“¹⁵

Pre úplnosť je potrebné dodať, že na účely objasnenia názorov na ustanovenia smernice, pri ktorých existujú rôzne výklady, sa Komisia rozhodla vydať k smernici usmernenie¹⁶. Toto usmernenie sa týka aj práva na informácie, pričom Komisia v usmernení vychádza najmä z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (ďalej SD EÚ). Konkrétne odkazuje Komisia aj na rozsudky SD EÚ vo veci *Promusicae*¹⁷ a *Coty Germany*¹⁸ v súvislosti s nastolením spravodlivej rovnováhy medzi uplatniteľnými základnými právami a na rozsudok SD EÚ vo veci *New Wave CZ*¹⁹ v súvislosti s momentom uplatnenia práva na informácie na súde. Tieto rozsudky sú analyzované v texte ďalej.

10 Znenie ustanovenia sa výrazne nezmenilo, podľa dôvodovej správy sa len precizovala terminológia v súvislosti s neoprávneným zásahom do výlučných práv majiteľa ochrannnej známky.

11 Pozri Proposal for a DIRECTIVE OF THE EUROPEAN PARLIAMENT AND OF THE COUNCIL on measures and procedures to ensure the enforcement of intellectual property rights (presented by the Commission), 30.1.2003, Brusel, COM(2003) 46 final, podľa ktorého na s. 12 „Opatrenia a postupy na presadzovanie práv duševného vlastníctva boli predmetom de facto zosúladenia s nadobudnutím platnosti dohody TRIPS, ktorá stanovuje minimálne ustanovenia o prostriedkoch presadzovania práv duševného vlastníctva súvisiacich s obchodom...“ Je však potrebné zdôrazniť, že práve v súvislosti s právom na informácie podľa TRIPS bolo na rozhodnutí zmluvného štátu, či dané právo upraví vo svojom vnútroštátnom poriadku. Ako uvádza Komisia na s. 13, „Napokon, pravidlá uplatňovania opatrení a postupov stanovených v dohode TRIPS sa tak môžu v jednotlivých krajinách značne líšiť.“ a „Napriek implementácii dohody TRIPS právna situácia v Spoločenstve vykazuje veľké rozdiely, ktoré neumožňujú držiteľom práv duševného vlastníctva využívať rovnakú úroveň ochrany v celom Spoločenstve.“ Podľa odôvodnenia na s. 15 návrhu smernice totiž „Doteraz bolo právo na informácie zavedené do právneho systému len niekoľkých členských štátov, napr. v Nemecku v zákonoch o duševnom vlastníctve a v zákone Beneluxu o ochranných známkach. Pre držiteľov práv majú tieto rozdiely medzi vnútroštátnymi systémami presadzovania práv duševného vlastníctva veľký vplyv, najmä na účinnosť a náklady na postupy, časové rozsahy a výšku poskytnutých škôd.“

12 V case návrhu smernice išlo o čl. 9.

13 V súvislosti s národnými misiami a rozdielnym prístupom normotvorcov jednotlivých členských štátov pozri aj správu výboru na ochranu osobných údajov International Trademark Association: HOY, R. - BLUM, J. The Intersection Between Data Protection and Trademark Rights: Balancing Fundamental Rights. International Trademark Association. s. 2 – 3. Dostupné na internete: https://www.inta.org/wp-content/uploads/public-files/advocacy/committee-reports/81452413_2_UKMATTERSINTA-Data-Protection-Article.pdf.

14 Bližšie ohľadom troch princípov „účinné, primerané a odradzujúce“ pozri OHLY, A. 2009. Three Principles of European IP Enforcement Law: Effectiveness, Proportionality, Dissuasiveness. TECHNOLOGY AND COMPETITION, CONTRIBUTIONS IN HONOUR OF HANNS ULLRICH, pp. 257-274, Josef Drexler, ed., Larcier, 2009. Dostupné na internete: <https://ssrn.com/abstract=1523277>, s. 15.

15 KIŠKIS, M. 2023. Dissuasive outcomes for rightholders: examining recent Lithuanian copyright law cases under Directive 2004/48/EC, Journal of Intellectual Property Law & Practice, Volume 18, Issue 6, June 2023, Pages 462–472, <https://doi.org/10.1093/jiplp/jpad046>, s. 465. Podľa článku predstavujú pravidlá lex specialis s ohľadom na všeobecné vnútroštátne pravidlá dokazovania a súdneho konania (lex generalis) v prípadoch presadzovania práv duševného vlastníctva. V Litve, rovnako ako na Slovensku však článok 3 smernice nebol priamo transponovaný.

16 OZNÁMENIE KOMISIE EURÓPSKEMU PARLAMENTU, RADE A EURÓPSKEMU HOSPODÁRSKEMU A SOCIÁLNEMU VÝBORU Usmernenie k niektorým aspektom smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva {SWD(2017) 431 final} {SWD(2017) 432 final}, 29.11.2017, Brusel, COM(2017) 708 final, podľa ktorého „Opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy stanovené v smernici sa však v jednotlivých členských štátoch nevykonávajú a neuplatňujú jednotne. Je to tak preto, lebo smernicou sa zabezpečuje minimálna harmonizácia (t. j. v článku 2 sa výslovne umožňuje poskytnúť v rámci vnútroštátnych právnych predpisov prostriedky, ktoré sú priaznivejšie pre nositeľov práv), neexistuje jednotný výklad ustanovení smernice a existujú rozdiely medzi jednotlivými vnútroštátnymi občianskoprávnymi konaniami a právnymi tradíciami 4. Pre právny rámec EÚ pre občianskoprávne presadzovanie práv duševného vlastníctva by preto mohlo byť výhodné, keby sa objasnili niektoré aspekty smernice, pretože by sa tým umožnil jej jednotnejší a účinnejší výklad, ako aj uplatňovanie.“

17 Rozsudok SD EÚ vo veci C-275/06 – *Promusicae* zo dňa 29.1.2008.

18 Rozsudok SD EÚ vo veci C-580/13 – *Coty Germany* zo dňa 16.7.2015.

19 Rozsudok SDEÚ vo veci C-427/15 – *New Wave CZ* zo dňa 18.1.2017.

2 Právo na informácie

Ako už bolo uvedené, súčasná právna úprava práva na informácie je transpozíciou smernice a v zásade nevykazuje odchýlky a nedostatky, ako tomu bolo v minulosti. Vo všeobecnosti je možné zhrnúť, že právo na informácie je právo oprávnenej osoby za splnenia zákonom stanovených podmienok žiadať od povinnej osoby určité, čo do rozsahu obmedzené, informácie, pričom právo na informácie môže oprávnenej osobe voči povinnej osobe priznať aj súd. V nasledujúcom texte budú, s prihliadnutím na judikatúru SD EÚ, analyzované jednotlivé ustanovenia smernice a Zákona o ochranných známkach, pričom pozornosť bude venovaná najmä aktívnej a pasívnej legitimácii, podmienkam uplatnenia práva na informácie voči povinnej osobe na súde a rozsahu informácií, ktoré môžu byť majiteľovi ochrannej známky sprístupnené.

2.1 Aktívna vecná legitimácia

Zákon o ochranných známkach priznáva právo žiadať poskytnutie informácií vyslovene iba majiteľovi ochrannej známky²⁰. Hoci § 20 ods. 8 Zákona o ochranných známkach priznáva pri zásahu do výlučných práv podľa § 8 Zákona o ochranných známkach nároky podľa § 8a Zákona o ochranných známkach aj nadobúdateľovi licencie²¹, toto ustanovenie neodkazuje v súvislosti s nárokmi nadobúdateľa licencie na právo na informácie. Podľa odbornej literatúry²² má však toto právo aj nadobúdateľ licencie alebo iná oprávnená osoba (napr. dcérska spoločnosť). Aj keď právo na informácie tretím osobám priamo zo zákona explicitne nevyplýva, predmetné ustanovenie Zákona o ochranných známkach je potrebné vykladať eurokonformne tak, aby bolo súladné so smernicou, v tomto prípade s čl. 4 ods. 1 písm. a) až d) smernice, ktorý stanovuje okruh osôb, ktoré sú členské štáty povinné uznať za osoby oprávnené žiadať uplatňovanie opatrení, postupov a prostriedkov právnej nápravy podľa kapitoly II smernice. Článok 4 ods. 1 písm. b) smernice priznáva uvedené práva vrátane práva na informácie okrem majiteľom ochranných známk aj tretím osobám, ako napr. osobám oprávneným využívať tieto

práva, a to najmä licencie, pokiaľ to umožňujú a pokiaľ je to v súlade s ustanoveniami príslušných právnych predpisov²³.

Vo veci oprávnenia tretej osoby žiadať o uplatňovanie opatrení, postupov a prostriedkov právnej nápravy stanovených v kapitole II smernice rozhodoval SD EÚ aj vo veci *M.I.C.M.*²⁴, pričom sa špecificky zaoberal otázkou prípustnosti žiadosti o informácie podľa čl. 8 v spojení s čl. 3 ods. 2 smernice²⁵ osoby, ktorá je nositeľom autorských práv na základe zmluvy (ale tieto práva sama nevyužíva, ale iba uplatňuje nároky na náhradu škody voči údajným porušovateľom), a teda osoby, ktorá je síce nadobúdateľom licencie, ale nevyužívajúcim autorské práva riadnym spôsobom.

Podľa bodu 63 uvedeného rozsudku vo veci *M.I.C.M.* štyri kategórie osôb alebo subjektov vymenovaných v jej čl. 4 písm. a) až d) smernice zahŕňajú „... po prvé nositeľov práv duševného vlastníctva, po druhé všetky ostatné osoby oprávnené využívať tieto práva, najmä nadobúdateľov licencie, po tretie organizácie kolektívnej správy práv duševného vlastníctva, obvykle uznávané ako subjekty, ktoré majú právo zastupovať nositeľov práv duševného vlastníctva, a po štvrté subjekty, ktoré sa profesionálne zaoberajú obranou, ktoré sú obvykle uznávané ako subjekty, ktoré majú právo zastupovať nositeľov práv duševného vlastníctva.“ Osoby podľa čl. 4 písm. a) až d) smernice musia mať podľa bodu 64 rozsudku „... priamy záujem a procesnú spôsobilosť, pokiaľ im to umožňujú platné právne predpisy a pokiaľ je to s nimi v súlade.“ Ďalej podľa bodov 67 a 68 rozsudku nositeľa práv nie je možné vylúčiť z pôsobnosti ustanovenia z dôvodu nepoužívania práv a mala by im byť priznaná možnosť opatrenia, postupy a prostriedky využívať, bez ohľadu na to, či tieto práva využívajú alebo nie, keďže podľa bodu 69 rozsudku článok 4 písm. b) smernice „... nepredpokladá skutočné využívanie postúpených práv“ a podľa bodu 74 „... skutočnosť, že osoba uvedená v článku 4 smernice 2004/48 podáva takúto žalobu ako postupník práv, nemôže viesť k tomu, že bude vylúčená z možnosti využívať opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy stanovené v kapitole II tejto smernice.“ Podľa bodu 75 rozsudku, ak by takáto osoba bola vylúčená z možnosti uplatniť práva

²⁰ Pozri § 11 ods. 1 Zákona o ochranných známkach.

²¹ Ak nie je dohodnuté inak, v prípade nevýlučnej licencie len so súhlasom majiteľa ochrannej známky a v prípade výlučnej licencie, ak majiteľ ochrannej známky po písomnom oznámení sám v primeranej lehote žalobou podľa Civilného sporového poriadku neuplatní nároky podľa § 8a ods. 1 Zákona o ochranných známkach.

²² Pozri napr. LAŽÍKOVÁ, J. 2018. Autorský zákon – komentár [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2024-6-4]. ASPI_ID K0185_2015SK. Dostupné v systéme ASPI. ISSN: 1339-133X.

²³ Recitál 18 smernice konkretizuje ako oprávnené osoby podľa čl. 4 smernice iba organizácie kolektívnej správy práv duševného vlastníctva, ale nespresňuje osoby aktívne legitimované z dôvodu udelennej licencie a podmienky takéhoto uplatnenia. Konkrétne, „[o] osoby oprávnené vyžadovať uplatňovanie týchto opatrení, postupov a prostriedkov právnej nápravy by nemali byť iba vlastníci práv, ale tiež osoby, ktoré majú priamy záujem a procesnú spôsobilosť, pokiaľ im to umožňujú platné právne predpisy a pokiaľ je to s nimi v súlade. Môžu to byť profesijné organizácie poverené spravovaním týchto práv alebo obhajobou kolektívnych a individuálnych záujmov, za ktoré sú zodpovedné.“ Aktívnu vecnú legitimáciu organizácie kolektívnej správy práv duševného vlastníctva na uplatňovanie práv podľa kapitoly II smernice riešil SD EÚ napríklad vo veci C-201/22 – Telia Finland, rozsudok zo dňa 23. novembra 2023 a vo veci C-521/17 – SNB-REACT, rozsudok zo dňa 7. augusta 2018.

²⁴ Rozsudok SD EÚ vo veci C-597/19 – *M.I.C.M.*, zo dňa 17.6. 2021.

²⁵ Čl. 3 ods. 2 smernice stanovuje, že „[t]ieto opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy musia byť účinné, primerané a odradzujúce a musia sa uplatňovať takým spôsobom, aby sa predišlo vytváraniu prekážok zákonného obchodu a musia stanovovať záruky proti ich zneužívaniu.“

podľa kapitoly II smernice, bolo by to v rozpore s cieľom smernice, ktorým je zabezpečiť vysokú úroveň ochrany duševného vlastníctva.

SD EÚ v rozsudku viackrát zdôraznil zásadu uvedenú v čl. 3 ods. 2 smernice, ktorá bráni takému výkonu práv, ktoré by bolo zneužívajúce, pričom overenie, či držiteľ práva zneužil opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy podľa smernice prináleží vnútroštátnemu súdu a závisí od posúdenia skutkových okolností jednotlivého konkrétneho prípadu.

SD EÚ v danom prípade uzavrel, že smernica sa má vykladať v tom zmysle, že „... osoba, ktorá je nositeľom určitých práv duševného vlastníctva na základe zmluvy, avšak ich sama nevyužíva, ale len žiada náhradu škody od údajných porušovateľov, môže v zásade využívať opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy stanovené v kapitole II tejto smernice, pokiaľ sa na základe všeobecnej povinnosti uvedenej v článku 3 ods. 2 tejto smernice, ako aj komplexného a podrobného preskúmania nepreukáže, že jej žiadosť je zneužívajúca. Konkrétne, čo sa týka žiadosti o informácie založenej na článku 8 uvedenej smernice, taká žiadosť musí byť tiež zamietnutá, ak je neodôvodnená alebo neprimeraná, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.“

Na základe uvedeného je možné dovodiť, že okrem majiteľa ochrannej známky bude oprávnenou osobou napríklad aj nadobúdateľ licencie k ochrannej známke, a to bez ohľadu na to, či licenciu a udelené práva skutočne využíva riadnym spôsobom, pričom však výkon práva na informácie nemôže byť zneužitím práva, a teda zneužitím opatrení, postupov a prostriedkov právnej nápravy podľa smernice. Podľa názoru autorky je však otázne, či je v prípade nadobúdateľa licencie potrebné analogicky aplikovať obmedzenie podľa § 20 ods. 8 Zákona o ochranných známkach (a teda limitáciu uplatnenia tohto práva v závislosti od toho, či je licencia výlučná, alebo nevýlučná). Vzhľadom na to, že ustanovenie § 20 ods. 8 Zákona o ochranných známkach transponuje čl. 25 ods. 3 smernice o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známk²⁶, ktorý sa týka práva nadobúdateľa licencie podať návrh na začatie konania o porušení práv z ochrannej známky, ktorým konanie o žiadosti o poskytnutie informácií v zásade nie je, autorka sa prikláňa k zužujúcemu výkladu § 20 ods. 4 Zákona o ochranných známkach umožňujúcim

nadobúdateľovi licencie žiadať o poskytnutie informácií bez limitácie uplatnenia tohto práva podľa § 20 ods. 8 Zákona o ochranných známkach²⁷.

Zákon o ochranných známkach sa však nevysporiadaava so situáciou, či rovnaké práva ako majiteľovi ochrannej známky (príp. nadobúdateľovi licencie k ochrannej známke) priznáva aj majiteľovi všeobecne známej známky chránenej čl. 6bis Parížskeho dohovoru na ochranu priemyselného vlastníctva (t. j. takého označenia, ktoré nezískava ochranu zápisom do registra, ale svojou známostou v okruhu spotrebiteľov, ktorá je zistená, resp. vyhlásená príslušným úradom v konaní začatom na návrh užívateľa všeobecne známej známky²⁸). Eurokonformným výkladom je však potrebné dospieť k záveru, že právo na informácie má aj majiteľ všeobecne známej známky, keďže v zmysle čl. 4 ods. 1 písm. b) smernice sú oprávnení žiadať o uplatňovanie opatrení, postupov a prostriedkov právnej nápravy všetci vlastníci práv duševného vlastníctva, t. j. aj majitelia všeobecne známej známky.

2.2 Moment uplatnenia práva na informácie

Podľa § 11 ods. 1 Zákona o ochranných známkach má oprávnená osoba právo požadovať informácie pri neoprávnenom zásahu do práv chránených Zákonom o ochranných známkach²⁹. Zákon bližšie nestanovuje ďalšie podmienky uplatnenia práva na súde alebo voči povinnej osobe. Ako vyplýva z § 11 ods. 4 v nadväznosti na ods. 1 Zákona o ochranných známkach a odbornej literatúry, výkon práva na informácie voči povinnej osobe nie je možné podmieňovať predchádzajúcim uplatnením práva na informácie na súde. A naopak, uplatnenie práva na informácie na súde nie je podmienené predchádzajúcim uplatnením tohto práva voči povinnej osobe.

Spornou sa však v európskom kontexte stala otázka, či právo na informácie je možné uplatniť samostatne pred vydaním súdneho rozhodnutia vo veci porušenia práva duševného vlastníctva, prípadne či iba v konaní o porušení práva duševného vlastníctva, alebo aj samostatne po právoplatnom skončení konania, v ktorom sa rozhodlo, že právo duševného vlastníctva bolo porušené³⁰. Táto nejednoznačnosť vyplýva z textácie čl. 8 ods. 1 smernice, ktorý v slovenskej jazykovej verzii stanovuje, že „členské štáty za-

26 Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/2436 zo 16. decembra 2015 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známk.

27 A to aj napriek nepopierateľnej skutočnosti, že keďže absolútne práva z ochrannej známky prislúchajú majiteľovi ochrannej známky a práva nadobúdateľa licencie sú z tohto absolútneho práva odvodené (pozri bližšie komentár k § 20 v MARUNIAKOVÁ, I. – KLINKA, T. – MIDRIAKOVÁ, L. – MIKULIČOVÁ, J. 2012. Zákon o ochranných známkach – komentár [Systém ASPI]. Úrad priemyselného vlastníctva SR [cit. 2024-6-5]. ASPI_ID KO506u2009SK. Dostupné v systéme ASPI. ISSN: 1339-133X.

28 MARUNIAKOVÁ, I. – KLINKA, T. – MIDRIAKOVÁ, L. – MIKULIČOVÁ, J. 2012. Zákon o ochranných známkach – komentár [Systém ASPI]. Úrad priemyselného vlastníctva SR [cit. 2024-6-5]. ASPI_ID KO506u2009SK. Dostupné v systéme ASPI. ISSN: 1339-133X.

29 Pôvodné znenie, „ak dôjde k zásahu do práv chránených týmto zákonom alebo k ohrozeniu týchto práv“ bolo novelizované s účinnosťou od 1.1.2018.

30 MARUNIAKOVÁ, I. – KLINKA, T. – MIDRIAKOVÁ, L. – MIKULIČOVÁ, J. 2012. Zákon o ochranných známkach – komentár [Systém ASPI]. Úrad priemyselného vlastníctva SR [cit. 2024-6-5]. ASPI_ID KO506u2009SK. Dostupné v systéme ASPI. ISSN: 1339-133X.

bezpečia, aby v súvislosti s konaním týkajúcim sa porušenia práv duševného vlastníctva...“ mohli nariadiť poskytnutie informácií³¹.

Uvedené ustanovenie smernice bolo bližšie analyzované SD EÚ vo viacerých veciach³², pričom podľa bodu 79 rozsudku vo veci *M.I.C.M.* „... žiadosť o informácie musí byť predložená v súvislosti s konaním týkajúcim sa porušenia práva duševného vlastníctva.“ Podľa návrhov generálneho advokáta³³ SD EÚ v minulosti rozhodol, že tento výraz nemožno chápať tak, že označuje len konania, ktorých cieľom je určenie porušenia práva duševného vlastníctva, ale právo na informácie je možné vykonávať aj v samostatnom konaní po určení porušenia, a o to viac pred určením porušenia, najmä ak sa žiadosť o informácie týka údajov o prípadných porušovateľoch, ktoré sú potrebné na podanie žaloby. Podľa bodu 113 návrhov generálneho advokáta výraz „v súvislosti s konaním týkajúcim sa porušenia práv duševného vlastníctva“ je dostatočne široký, aby zahŕňal navyše aj také konanie, ktoré má za cieľ primäť porušiteľov uzavrieť zmier a nevyhnutne nemusí smerovať k podaniu žaloby.

Napokon, SD EÚ v bode 81 rozsudku vo veci *M.I.C.M.* odkazuje na rozhodnutie SD EÚ vo veci *New Wave CZ* a pripomína, že už bolo rozhodnuté, že práva na informácie je možné sa domáhať (aj) v samostatnom konaní po právoplatnom skončení konania, v ktorom sa rozhodlo, že bolo porušené právo duševného vlastníctva. Podľa bodu 24 rozsudku vo veci *New Wave CZ*: „V záujme zaistenia vysokej ochrany duševného vlastníctva treba odmietnuť výklad, ktorý priznáva právo na informácie v zmysle článku 8 ods. 1 smernice 2004/48 len v rámci konania, v ktorom sa má rozhodnúť, že bolo porušené právo duševného vlastníctva. Takáto úroveň ochrany by totiž nemohla byť zaistená, ak by nebolo možné uvedené právo na informácie uplatniť tiež v rámci samostatného konania, ktoré bolo začaté po

právoplatnom ukončení konania, v ktorom sa rozhodlo, že bolo porušené právo duševného vlastníctva, ako je konanie vo veci *samej*.“ Z uvedeného vyplýva, že výkon práva na informácie nie je možné obmedziť iba na konania, v ktorých sa má rozhodnúť, že bolo porušené právo duševného vlastníctva.³⁴ Je tomu tak aj z dôvodu, že adresátom povinnosti môžu byť aj iné osoby (odlišné od porušiteľa), ktoré nutne nemusia byť účastníkmi konania, v ktorom sa má rozhodnúť, že právo duševného vlastníctva bolo porušené³⁵.

Podľa bodu 82 rozsudku vo veci *M.I.C.M.* je potrebné rovnaké úvahy uplatniť aj s ohľadom na samostatné konanie, ktoré predchádza žalobe o náhradu škody, kedy sa požaduje poskytnutie informácie umožňujúcej identifikáciu osôb práve na účely možnosti účinne podať žalobu proti údajným porušiteľom. V súlade s uvedeným nemôže byť žiadosť o informácie zamietnutá len z dôvodu, že bola predložená pred podaním žaloby. Uvedené je v súlade s bodom 83 rozsudku vo veci *M.I.C.M.*³⁶, keďže právo na informácie má „... za cieľ uplatniť a konkretizovať základné právo na účinný prostriedok nápravy zaručené článkom 47 Charty, a tým zabezpečiť účinný výkon základného práva vlastníť majetok, ktorého súčasťou je právo duševného vlastníctva chránené jej článkom 17 ods. 2, a to tým, že umožňuje nositeľovi práva duševného vlastníctva identifikovať osobu, ktorá porušuje toto právo, a prijať potrebné opatrenia na účely ochrany daného práva.“

A hoci podľa odbornej literatúry³⁷ je pravdepodobnejšie, že majiteľ práva k ochrannej známke sa bude domáhať práva na informácie spolu s návrhom v rámci zdržovacej, reštitučnej alebo satisfakčnej žaloby³⁸, v praxi sa zdá byť dôležitejšie, že majiteľ ochrannej známky sa môže práva na informácie domáhať ešte pred konaním o porušení práva k ochrannej známke, a to napríklad na účely identifikácie osoby porušiteľa, aby vôbec zistil, kto je osobou porušiteľa a mohol tak voči nej práve zdržovaciú, reštitučnú alebo satisfakčnú žalobu podať³⁹.

31 V anglickom znení smernice: „in the context of proceedings concerning an infringement of an intellectual property right“ a v českom znení smernice: „v souvislosti s řízením o porušení práva duševního vlastnictví“. Pozri aj bod 21 rozsudku SD EÚ vo veci *New Wave CZ*, podľa ktorého: „V tejto súvislosti je potrebné dodať, ako uviedol aj vnútroštátny súd, že niektoré jazykové verzie článku 8 ods. 1 smernice 2004/48, ako napríklad francúzska verzia, používajú výrazy, ktoré by sa mohli vykladať tak, že majú užšiu oblasť pôsobnosti než výrazy použité v iných jazykových verziách, ako napríklad v českej a anglickej jazykovej verzii. Stále však platí, ako uviedla Európska komisia vo svojich pripomienkach predložených Súdnemu dvoru, že zo žiadnej z týchto jazykových verzií nevyplýva, že žalobca musí právo na informácie upravené v uvedenom ustanovení uplatniť v rámci jediného konania, v ktorom sa má rozhodnúť, že bolo porušené právo duševného vlastníctva.“

32 Pozri napr. rozsudky SD EÚ vo veci *New Wave CZ*, *M.I.C.M.* a rozsudok SD EÚ vo veci *C 264/19 – Constantin Film Verleih GmbH* zo dňa 9.7.2020.

33 Body 111 – 113 návrhov generálneho advokáta Macieja Szpunara vo veci *M.I.C.M.* prednesené dňa 17.12.2020.

34 Bod 27 rozsudku SD EÚ vo veci *New Wave CZ*.

35 K analýze rozsudku vo veci *New Wave CZ* pozri aj GIANNINO, M. 2017. CJEU holds that right to information within Article 8 of Enforcement Directive can be asserted in separate proceedings, *Journal of Intellectual Property Law & Practice*, Volume 12, Issue 8, August 2017, Pages 636–638, <https://doi.org/10.1093/jiplp/jpx115>, s. 637.

36 Pozri aj bod 29 rozsudku vo veci *Coty Germany* a bod 35 vo veci *C 264/19 – Constantin Film Verleih GmbH*.

37 MARUNIAKOVÁ, I. – KLÍNSKA, T. – MIDRIÁKOVÁ, L. – MIKULIČOVÁ, J. 2012. Zákon o ochranných známkach – komentár [Systém ASPI]. Úrad priemyselného vlastníctva SR [cit. 2024-6-5]. ASPI_ID KO506u2009SK. Dostupné v systéme ASPI. ISSN: 1339-133X.

38 Napríklad rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn.: 16CbPv/3/2011, zo dňa 20.05.2013 potvrdený rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn.: 41Cob/238/2013, zo dňa 18.12.2014.

39 Rovnako pozri aj bod 25 rozsudku *New Wave CZ*, podľa ktorého: „Toto právo na informácie umožňuje majiteľovi práva duševného vlastníctva identifikovať osobu, ktorá jeho právo porušuje, a prijať potrebné opatrenia, akým je podanie návrhu na predbežné opatrenia podľa článku 9 ods. 1 a 2 smernice 2004/48 alebo na náhradu škody podľa článku 13 tejto smernice na účely ochrany tohto práva. Ak majiteľ takéhoto práva nebude v plnom rozsahu oboznámený o rozsahu porušenia svojho práva duševného vlastníctva, nebude schopný určiť alebo konkrétne vyčísliť škodu, na ktorej náhradu má z dôvodu tohto porušenia nárok.“ Pozri aj Act on Securing Evidence in Civil Intellectual Property Matters, Secs. 2, 3, 7(a)(ja), 7(b); TRIPS Agreement, Art. 50 Sec. 1; Directive 2004/48/EC, Arts. 3, 7. „Happo78plus (Information Disclosures in Patent Litigations)“. IIC 50, 880–887 (2019). <https://doi.org/10.1007/s40319-019-00852-7>.

Uvedené potvrdzuje aj dostupné rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica⁴⁰, podľa ktorého majiteľ ochrannnej známky uplatňoval právo na informácie proti finančnej inštitúcii na účely zaslania výzvy na odstránenie protiprávneho stavu s možnosťou následného ďalšieho uplatňovania práv, a teda uplatňoval toto právo v konaní, ktoré predchádzalo samotnému konaniu o porušení práva k ochrannej známke.

Berúc do úvahy uvedené je možné konštatovať, že dostatočne široká textácia ustanovenia čl. 8 ods. 1 smernice umožňuje v zmysle rozhodnutí SD EÚ uplatniť právo na informácie jednak pred začatím konania o porušení práva duševného vlastníctva, súčasne s takýmto konaním, ale aj následne, po právoplatnom ukončení konania, v ktorom sa rozhodlo, že právo duševného vlastníctva bolo porušené. A hoci sa zdá, že slovenská právna úprava v praxi nevyvoláva pochybnosti o tom, v ktorom momente je možné právo na informácie uplatniť, príslušné ustanovenie § 11 ods. 1 je potrebné interpretovať v súlade s uvedenými rozhodnutiami SD EÚ.

2.3 Žiadosť o informácie

Základným predpokladom úspešného uplatnenia práva na informácie majiteľom ochrannnej známky na súde je odôvodnený a primeraný návrh⁴¹, pričom smernica ani Zákon o ochranných známkach bližšie nespresňujú obsahové náležitosti takéhoto návrhu⁴². V praxi však pôjde o žalobu na plnenie v zmysle § 80 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku⁴³.

Otázkou, ktorou sa zaoberal aj SD EÚ, je, do akej miery je nositeľ práva duševného vlastníctva povinný v konaní týkajúcom sa práva na informácie (a to najmä v prípade, ak toto konanie predchádza samotnému konaniu, v ktorom sa má rozhodnúť o porušení práva duševného vlastníctva) preukázať, že je nositeľom tvrdeného. SD EÚ o tejto otázke rozhodoval nedávno vo veci *Castorama Polska and Knor*⁴⁴, kedy zdôraznil, že ustanovenie čl. 8 ods. 1 smernice „... samo osebe nestanovuje povinnosť navrhovateľa preukázať, že je nositeľom dotknutého práva duševného vlastníctva.“⁴⁵

A hoci z čl. 4 písm. a) smernice „... bolo by možné toto ustanovenie chápať v tom zmysle, že ... navrhovateľ [musí] skutočne preukázať, že je nositeľom práva duševného vlastníctva“, pri jeho výklade je „... potrebné zohľadniť nielen jeho znenie, ale aj jeho kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou...“⁴⁶ SD EÚ pri rozhodovaní vychádzal zo skutočnosti, že je potrebné rozlišovať medzi funkciou žiadosti o informácie a funkciou žaloby na určenie porušenia práva duševného vlastníctva a v prípade, ak by sa na obe konania vzťahovali rovnaké požiadavky dokazovania, konanie podľa čl. 8 smernice by stratilo veľkú časť svojho praktického významu⁴⁷. V neposlednom rade je dostatočnosť dôkazov predložených v konaní o poskytnutie informácií potrebné posudzovať aj s ohľadom na uplatňované práva duševného vlastníctva a prípadné osobitné formálne náležitosti, ktoré podmieňujú priznanie tohto práva⁴⁸. V súlade s uvedeným SD EÚ záverom konštatoval, že na účely žiadosti o informácie má navrhovateľ predložiť akýkoľvek dostupný náležitý dôkazný materiál, aby sa súd prejednávajúci spor dostatočne presvedčil, že navrhovateľ je nositeľom tohto práva, a to formou predloženia vhodných dôkazov z hľadiska povahy uvedeného práva a prípadných uplatniteľných osobitných formálnych náležitostí. Na účely uplatnenia práva na informácie tak nie je potrebné tvrdené právo preukazovať v rovnakej miere, ako je tomu v prípade samotného konania o porušení práva, a bude postačovať, ak toto právo osvedčí s vysokou mierou pravdepodobnosti bez toho, aby to musel navrhovateľ dokazovať⁴⁹. Vnútroštátnemu súdu však prináleží posúdiť, či nositeľ práva túto žiadosť nezneuzil.⁵⁰

Hoci záver SD EÚ o preukazovaní tvrdeného práva je dôležitý pre navrhovateľov odvolávajúc sa na autorské právo, a teda právo, ktoré existuje od vytvorenie diela a nevyžaduje formálnu registráciu⁵¹, v prípade majiteľov ochranných známk a práv z ochranných známk bude mať skôr menšiu relevanciu, keďže vo všeobecnosti platí, že ochranné známky sa vyznačujú svojou formálnosťou a zápisom do príslušného registra (s výnimkou už spomínanej všeobecne známej známky).

SD EÚ sa však v spomínanom rozsudku priamo nezaoberal otázkou, do akej miery je potrebné v konaní týkajúcom

40 Rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn.: 41CoPv/5/2022 zo dňa 28.09.2022, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn.: 10CbPv/7/2021, zo dňa 2.11.2021.

41 Čl. 8 ods. 1 smernice.

42 Podľa rozhodnutia SD EÚ vo veci *M.I.C.M.*, „... čo sa týka žiadosti o informácie založenej na článku 8 uvedenej smernice, taká žiadosť musí byť tiež zamietnutá, ak je neodôvodnená alebo neprimeraná, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.“

43 MARUNIAKOVÁ, I. – KLÍNSKA, T. – MIDRIAKOVÁ, L. – MIKULÍČOVÁ, J. 2012. Zákon o ochranných známkach – komentár [Systém ASPI]. Úrad priemyselného vlastníctva SR [cit. 2024-6-5]. ASPI_ID KO506u2009SK. Dostupné v systéme ASPI. ISSN: 1339-133X.

44 Rozsudok SD EÚ vo veci C-628/21 – *Castorama Polska and Knor* zo dňa 27.4.2023.

45 Bod 33 rozsudku SD EÚ vo veci *Castorama Polska and Knor*.

46 Bod 35 a 36 rozsudku SD EÚ vo veci *Castorama Polska and Knor*.

47 Bod 44 až 46 rozsudku SD EÚ vo veci *Castorama Polska and Knor*.

48 Pozri aj GOH, B. 2023. A right to information when there's no IP: CJEU discusses the scope of Article 8 Enforcement Directive. 2023. Dostupné na internete: <https://ipkitten.blogspot.com/2023/05/a-right-to-information-when-theres-no.html>.

49 Bod 43 a 46 návrhov generálneho advokáta Athanasiosa Rantosa prednesené 17. novembra 2022 vo veci *Castorama Polska and Knor*.

50 Bod 53 rozsudku SD EÚ vo veci *Castorama Polska and Knor*.

51 Recitál 19 smernice, pozri aj bod 46 rozsudku SD EÚ vo veci *Castorama Polska and Knor*.

sa žiadosti o informácie preukázať, že skutočne došlo k porušeniu práva duševného vlastníctva alebo je toto právo ohrozené, resp. hrozí porušenie tohto práva. V tejto súvislosti je potrebné odkázať najmä na bod 36 návrhov generálneho advokáta a body 37 a 38 rozsudku vo veci *Castorama Polska and Knor*, na základe ktorých je potrebné čl. 8 smernice vykladať v kontexte, do ktorého toto ustanovenie patrí, ako aj ciele sledované smernicou. V nadväznosti na uvedené je potrebné konštatovať, že v prípade, ak žiadosť o informácie predchádza samotné konanie o porušení práva majiteľa ochrannej známky, navrhovateľ nie je povinný dokazovať porušenie alebo ohrozenie jeho práva, keďže takéto dokazovanie má byť predmetom ďalšieho konania, ale postačuje, ak navrhovateľ poskytne akýkoľvek dostupný dôkazný materiál, aby sa súd dostatočne presvedčil o porušení alebo ohrození práva. Častokrát sú totiž požadované informácie nevyhnutné na samotné iniciovanie konania o porušení práva duševného vlastníctva. V prípade, ak žiadosť o informácie bude nasledovať po právoplatnom skončení konania, v ktorom bolo súdom konštatované porušenie práva duševného vlastníctva, ako tomu bolo vo veci *New Wave CZ*, ďalšie dokazovanie už nebude potrebné.

2.4 Rozsah sprístupnených informácií

Bolo uvedené, že právo na informácie konkretizuje právo na účinný prostriedok nápravy a má za cieľ zabezpečiť účinný výkon základného práva vlastníť majetok, ktorého súčasťou je právo duševného vlastníctva a jeho ochranu. Na to, aby držiteľ práva mohol účinne svoje právo chrániť, mu smernica v čl. 8 ods. 1 priznáva právo na informácie o pôvode a distribučných sieťach tovarov alebo služieb, pričom toto právo je konkretizované v čl. 8 ods. 2 smernice, na základe ktorého tieto informácie musia, ak je to potrebné, obsahovať informácie týkajúce sa totožnosti (v rozsahu mena a adresy) producentov, výrobcov, distributérov, dodávateľov a iných predošlých vlastníkov tovarov alebo služieb, ako aj zamýšľaných veľkopredajcov a malopredajcov, ako aj informácie o vyprodukovaných, vyrobených, dodaných, obdržaných alebo objednaných množstvách, ako aj cenu príslušného tovaru alebo služieb⁵².

Rozsah informácií, ktoré môže oprávnená osoba získať v zmysle smernice, bol predmetom viacerých prejudiciálnych konaní a SD EÚ vo svojich rozhodnutiach viackrát zdôraznil⁵³, že smernicou bola vykonaná minimálna harmonizácia⁵⁴ týkajúca sa dodržiavania práv duševného vlastníctva vo všeobecnosti a táto harmonizácia sa v čl. 8 ods. 2 smernice obmedzuje na presne vymedzené informácie. Ako však SD EÚ pripomenul v bode 39 rozsudku vo veci *Constantin Film Verleih GmbH*⁵⁵ a uviedol to aj generálny advokát vo svojich návrhoch⁵⁶, hoci členské štáty nie sú povinné stanoviť rozsah informácií nad rámec tých, ktoré priznáva smernica v čl. 8 ods. 2 písm. a) a b), nič to nemení na tom, že členské štáty sú v súlade s čl. 8 ods. 3 smernice oprávnené priznať nositeľom práv právo dostať širšie, podrobnejšie informácie, ale pod podmienkou „... že sa zabezpečí spravodlivá rovnováha medzi rôznymi dotknutými základnými právami a dodržiavaním ostatných všeobecných zásad práva Únie, akou je zásada proporcionality...“⁵⁷

Nadväznosti na uvedené SD EÚ napríklad rozhodol⁵⁸, že pojem adresa v čl. 8 ods. 2 písm. a) smernice sa nevzťahuje na e mailovú adresu, telefónne číslo, ako ani IP adresa, ale iba na poštovú adresu. Toto ustanovenie ale podľa SD EÚ nebráni vnútroštátnej úprave, ktorá umožňuje nositeľovi práva oznámiť meno a adresu konkrétneho používateľa internetu využívajúceho určitú adresu IP⁵⁹. Ďalej SD EÚ rozhodol, že ustanovenie, ktoré bankovej inštitúcii neobmedzene a nepodmienené dovoľuje, aby s odvolaním sa na bankové tajomstvo odmietla poskytnúť informácie o mene a adrese vlastníka účtu, je v rozpore s čl. 8 ods. 3 písm. e) smernice⁶⁰.

Ustanovenie v čl. 8 ods. 2 smernice bolo transponované v § 11 ods. 2 Zákona o ochranných známkach, ktoré bližšie špecifikuje informácie, ktoré majiteľ ochrannej známky môže žiadať od povinnej osoby. Tieto informácie sa môžu týkať jednak pôvodu a distribučných sietí tovarov alebo služieb alebo okolností uvedenia tovarov alebo služieb na trh a rozumie sa nimi najmä (a) meno a priezvisko alebo obchodné meno, alebo názov a miesto trvalého pobytu alebo miesto podnikania, alebo sídlo producenta, výrobcu, spracovateľa, skladovateľa, distributéra, dodávateľa,

52 Uvedené ustanovenie bolo transponované do § 11 ods. 1 a 2 Zákona o ochranných známkach, pričom ďalej precizuje, čo sa rozumie pod menom a adresou (konkrétne meno a priezvisko alebo obchodné meno, alebo názov a miesto trvalého pobytu, alebo miesto podnikania, alebo sídlo)

53 Pozri napr. bod 36 rozsudku SD EÚ vo veci *Constantin Film Verleih GmbH*.

54 V prípade minimálnej harmonizácie sa smernicou stanovujú minimálne kritériá, často na základe skutočnosti, že právne systémy v niektorých krajinách EÚ majú už stanovené vyššie kritériá. V tomto prípade majú členské štáty právo stanoviť vyššie normy ako tie, ktoré sa určujú smernicou. Dostupné na internete: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SK/TXT/HTML/?uri=LEGISSUM:114527>.

55 Rozsudok SD EÚ vo veci *Constantin Film Verleih GmbH*.

56 Pozri body 60 až 62 návrhov generálneho advokáta Henrika Saugmandsgaard Øe vo veci *Constantin Film Verleih GmbH* prednesených dňa 2.4.2020.

57 Pozri bod 39 rozsudku SD EÚ vo veci *Constantin Film Verleih GmbH* a bod 66 a 68 rozsudku SD EÚ vo veci *Promusicae*.

58 Rozsudok SD EÚ vo veci *Constantin Film Verleih GmbH*.

59 Rozsudok SD EÚ vo veci *Bonnier Audio AB* zo dňa 19.4.2012.

60 Podľa bodu 39 rozsudku SD EÚ vo veci *Coty Germany* „... neobmedzená a nepodmienená možnosť odvolávať sa na bankové tajomstvo bráni tomu, aby konania stanovené v smernici 2004/48 a opatrenia prijaté príslušnými vnútroštátnymi orgánmi, najmä pokiaľ tieto orgány chcú nariadiť poskytnutie nevyhnutných informácií podľa článku 8 ods. 1 tejto smernice, mohli náležite zohľadniť špecifické charakteristiky každého práva duševného vlastníctva a ak je to potrebné, úmyselnú alebo neúmyselnú povahu porušenia.“ a podľa bodu 40 „... takáto možnosť môže podľa článku 8 smernice 2004/48 závažne narušiť účinný výkon základného práva duševného vlastníctva, a to v prospech práva osôb uvedených v článku 8 ods. 1 smernice 2004/48 na ochranu osobných údajov, ktoré sa ich týkajú, prostredníctvom toho, že sa bankovej inštitúcii uloží povinnosť dodržiavať bankové tajomstvo.“

predajcu, zamýšľaného predajcu a iných predchádzajúcich držiteľov tovaru alebo poskytovateľa služieb, a (b) údaje o vyrobenom, spracovanom, dodanom alebo objednanom množstve a o cene príslušných tovarov alebo služieb. Ide o demonštratívny výpočet informácií, ktoré je majiteľ ochrannnej známky oprávnený žiadať a tomuto právu zodpovedá aj povinnosť povinnej osoby tieto informácie poskytnúť. Zákon o ochranných známkach uvádza demonštratívny výpočet informácií, ktoré môžu byť získané majiteľom ochrannnej známky, a preto nie je možné vylúčiť, že na ochranu práva bude potrebné získať aj iné informácie.

Na základe dostupných rozhodnutí slovenských súdov sa zdá, že informácie požadované nositeľmi práv pred slovenskými súdmi zahŕňali najmä údaje týkajúce sa majiteľa bankového účtu⁶¹, informácie o množstve a cene konkrétneho výrobku dodanom na slovenský trh, informácie o množstve a cene výrobku objednanom a dodanom na slovenský trh⁶², informácie týkajúce sa pôvodu a distribučných sietí konkrétneho výrobku (najmä meno a priezvisko alebo obchodné meno, alebo názov a miesto trvalého pobytu alebo miesto podnikania, alebo sídlo distributéra, dodávateľa, predajcu a iných predchádzajúcich držiteľov tovaru, údaje o dodanom alebo objednanom množstve a o cene príslušných tovarov alebo služieb)⁶³.

Hoci Zákon o ochranných známkach vyslovene nevymenováva ďalšie (podrobnejšie) informácie, ktoré je majiteľ ochrannnej známky oprávnený získať nad rámec smernice, zo skutočnosti, že ide o demonštratívny výklad, je možné dovodiť, že právo majiteľa ochrannnej známky nie je limitované rozsahom informácií uvedených v smernici (a prevzatých do § 11 ods. 2 Zákona o ochranných známkach). To za predpokladu, že sa zabezpečí spravodlivá rovnováha medzi právami a bude dodržaná zásada proporcionality⁶⁴, čo zodpovedá § 11 ods. 4 Zákona o ochranných známkach, podľa ktorého „[s]úd neprizná právo na poskytnutie informácií, ak by možné následky jeho výkonu boli neprimerané závažnosti následkov vyplývajúcich zo splnenia uloženej povinnosti.“

2.5 Základné práva a princípy práva Európskej únie a ich konflikt

Je zjavné, že v závislosti od jednotlivých konkrétnych porušení sa informácie požadované majiteľom ochrannnej známky môžu a budú líšiť, pričom častokrát sa právo na informácie dostane do stretu s právom na obchodné tajomstvo, bankovým tajomstvom a s právom na ochranu osobných údajov. K stretu viacerých základných práv, a to najmä práva na ochranu vlastníctva (ktorého súčasťou sú aj práva duševného vlastníctva), práva na súdnu ochranu a práva na rešpektovanie súkromného života (a ochranu osobných údajov) dochádza vo viacerých konaniach o prejudiciálnych otázkach, o ktorých rozhodoval SD EÚ⁶⁵. Vo veci *Promusicae* riešil SD EÚ práve otázku stretu týchto práv, pričom rozhodol, že európske smernice, na ktoré odkazuje členský štát (vrátane smernice) neukladajú členským štátom, aby „... stanovili povinnosť oznámiť osobné údaje na účely zabezpečenia účinnej ochrany autorského práva v rámci občianskoprávného konania.“ Ako však ďalej SD EÚ doplnil, pri preberaní smerníc je potrebné vychádzať z ich výkladu, „... ktorý umožňuje zabezpečiť náležitú rovnováhu medzi rôznymi základnými právami chránenými právnym poriadkom Spoločenstva“ a je povinnosťou orgánov a súdov členských štátov vykladať vnútroštátne právo v súlade so smernicami, ale takisto, nevychádzať z výkladu, „... ktorý by kolidoval s uvedenými základnými právami alebo s inými všeobecnými zásadami práva Spoločenstva, ako je zásada proporcionality.“⁶⁶ Na základe uvedeného je možné uzavrieť, že síce smernica nestanovuje explicitnú povinnosť poskytnúť osobné údaje, vnútroštátny orgán môže toto právo majiteľovi ochrannnej známky priznať za predpokladu, že bude zabezpečená náležitá rovnováha medzi jednotlivými základnými právami a dodržaná zásada primeranosti.⁶⁷ S týmto záverom korešponduje § 11 ods. 4 Zákona o ochranných známkach, ktorý má zabezpečiť uplatňovanie zásady primeranosti pri posúdení možných budúcich následkov vyplývajúcich zo splnenia povinnosti poskytnúť príslušné údaje, ako aj zabrániť prípadnému zneužitiu práva na informácie.⁶⁸ Z uvedeného rozhodnutia však nevyplývajú žiadne indikácie pre vnútroštátny súd o tom, ako zväziť príslušné protichodné záujmy, čo by mohlo viesť k neistote a rozdielnym výkladom.⁶⁹

61 Pozri rozsudok sp. zn.: 41CoPv/5/2022.

62 Pozri rozsudok sp. zn.: 41Cob/238/2013.

63 Pozri rozsudok Okresného súdu Košice I, sp. zn.: 33CbPv/4/2013 zo dňa 23.5.2016.

64 K základom proporcionality v európskom práve pozri aj HOFMANN, F. – RAUE, B. 2024. Injunctions and damages for patent infringement under the UPCA in light of the principle of proportionality – Part I: injunctions, *Journal of Intellectual Property Law & Practice*, 2024; jpae035, <https://doi.org/10.1093/jiplp/jpae035>, s. 3.

65 Pozri body 63 až 65 rozsudku SD EÚ vo veci *Productores de Música de España (Promusicae)*.

66 Pozri aj HOY, R. – BLUM, J. The Intersection Between Data Protection and Trademark Rights: Balancing Fundamental Rights. *International Trademark Association*, s. 2 – 3. Dostupné na internete: https://www.inta.org/wp-content/uploads/public-files/advocacy/committee-reports/81452413_2_UKMATTERSINTA-Data-Protection-Article.pdf, s. 4.

67 Pozri aj SCIAUDONE, R. 2012. The ECJ rules on the interaction between personal data protection and IP rights enforcement, *Journal of Intellectual Property Law & Practice*, Volume 7, Issue 9, September 2012, Pages 642–644, <https://doi.org/10.1093/jiplp/jps102>, s. 644.

68 MARUNIAKOVÁ, I. – KLINKA, T. – MIDRIAKOVÁ, L. – MIKULIČOVÁ, J. 2012. Zákon o ochranných známkach – komentár [Systém ASPI]. Úrad priemyselného vlastníctva SR [cit. 2024-6-5]. ASPI_ID KO506u2009SK. Dostupné v Systéme ASPI. ISSN: 1339-133X.

69 Pozri aj SCIAUDONE, R. 2012. The ECJ rules on the interaction between personal data protection and IP rights enforcement, *Journal of Intellectual Property Law & Practice*, Volume 7, Issue 9, September 2012, Pages 642–644, <https://doi.org/10.1093/jiplp/jps102>, s. 644, podľa ktorého „Vnútroštátne súdy budú mať ťažkú úlohu zväziť konfliktné záujmy, aby mohli priznať takéto právo.“

Obdobná situácia stretu práva na informácie a práva na ochranu osobných údajov nastala vo veci *Coty Germany*, kedy SD EÚ rozhodol v prospech ochrany duševného vlastníctva⁷⁰, keďže posudzované vnútroštátne ustanovenie⁷¹ môže zmarit právo na informácie uznané v čl. 8 ods. 1 smernice, a teda nedodržiava základné právo na účinný prostriedok nápravy a základné právo duševného vlastníctva. Okrem odkazu na predchádzajúce rozhodnutie vo veci *Promusicae* SD EÚ doplnil aj odkaz na článok 52 ods. 1 Charty, ktorý spresňuje najmä, že „... akékoľvek obmedzenie výkonu uznaných práv a slobôd musí rešpektovať podstatu týchto práv a slobôd, a z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že opatrenie, ktoré vedie k závažnému zásahu do práva chráneného Chartou, sa musí považovať za zásah nerešpektujúci požiadavku zabezpečenia náležitej rovnováhy medzi základnými právami, ktoré treba zosúladiť.“⁷² Z praktického hľadiska má toto rozhodnutie vplyv na možnosť majiteľa ochrannej známky prostredníctvom bankovej inštitúcie zistiť údaje o držiteľovi bankového účtu, na ktorý boli zaplatené peniaze za výrobky porušujúce jeho práva duševného vlastníctva, a tak zistiť totožnosť osôb, ktoré tieto výrobky uvádzajú na trh a iniciovať voči nim konanie o porušení práv. Práve na základe tohto rozhodnutia bol na Slovensku vydaný rozsudok, ktorý stanovil povinnosť bankovej inštitúcie poskytnúť majiteľovi ochrannej známky údaje o majiteľovi bankového účtu (v rozsahu obchodného mena a sídla), na ktorý boli pripísané peňažné prostriedky z kúpy falzifikátu prostredníctvom e-shopu⁷³. Krajský súd v Banskej Bystrici v bode 69 rozsudku poukázal na skutočnosť, že „... poskytovanie informácií v zmysle § 11 Zákona o ochranných známkach naráža na kolíziu s bankovým tajomstvom. ... Právo EÚ však požaduje výklad, ktorý umožňuje zabezpečiť náležitú rovnováhu medzi rôznymi základnými právami chránenými právnym poriadkom EÚ (C - 275/06, bod 70).“ Následne v bode 71 uviedol, že „... [z]ohľadňujúc všetky okolnosti konkrétneho prípadu súd musí zabezpečiť náležitú rovnováhu v dotknutých právach najmä prostredníctvom porovnania následkov, ktoré by poskytnutie informácií prinieslo jednotlivým subjektom.“

V bode 72 rozsudku nad rámec odôvodnenia Okresného súdu v Banskej Bystrici uviedol, že žalobca „... nemá objektívne inú možnosť zistenia porušovateľa práv a domáhania sa svojich práv v ďalších súdnych konaniach na súde bez toho, aby objektívne zistil všetky ním požadované údaje od žalovaného. Samotné konštatovanie žalovaného, že nemôže poskytnúť žalobcom požadované údaje z dôvodu bankového tajomstva a možných právnych následkov za porušenie tohto bankového tajomstva z jeho strany, je podľa názoru odvolacieho súdu v príkrom rozpore so zabezpečením rovnováhy ochrany osobných údajov s ochranou práv duševného vlastníctva. Pokiaľ by odvolací súd pripustil názor žalovaného, tak žalobcovi by bola odopretá možnosť zákonným spôsobom sa domôcť ochrany svojich práv duševného vlastníctva ... nesprístupnením požadovaných informácií žalobcovi z dôvodu porušenia bankového tajomstva, by takýmto spôsobom vlastne bolo chránené protiprávne konanie, čo by bolo v rozpore s princípmi právneho štátu a s právom žalobcu na spravodlivé súdne konanie.“

V súvislosti s konaním o poskytnutie informácií majiteľovi ochrannej známky sa do popredia dostáva jedna zo zásad vyjadrená v čl. 3 ods. 2 smernice, konkrétne zásada primeranosti, ktorá je premietnutá v § 11 ods. 4 Zákona o ochranných známkach. Ako uvádza odborná literatúra, „... [u]platňovanie zásady primeranosti spočíva v posúdení možných budúcich následkov výkonu práva na informácie vo vzťahu k závažnosti následkov splnenia povinnosti zodpovedajúcej tomuto právu. Ide o voľnú úvahu súdu založenú na aktuálnom skutkovom stave: dôležitými okolnosťami bude najmä právny význam požadovaných informácií pre ďalšiu ochranu práv majiteľa ochrannej známky...“⁷⁴ Ako jeden z problémov nedostatku hĺbkovej analýzy primeranosti sa uvádza skutočnosť, že smernica nedefinuje, čo znamená „primerané“, keďže smernica koncept primeranosti uvedeň v čl. 3 ods. 2 ďalej nevysvetľuje.⁷⁵ Tento nedostatok vedie k rozdielnym prístupom členských štátov napriek tomu, že princíp primeranosti bol uznaný za patriaci k spoločným ústavným tradíciám členských štátov Európskej únie⁷⁶.

70 Pozri aj HOY, R. – BLUM, J. The Intersection Between Data Protection and Trademark Rights: Balancing Fundamental Rights. International Trademark Association. s. 2 – 3. Dostupné na internete: https://www.inta.org/wp-content/uploads/public-files/advocacy/committee-reports/81452413_2_UKMATTERSINTA-Data-Protection-Article.pdf, s. 5.

71 Ustanovenie, ktoré bankovej inštitúcii dovoľuje, aby s odvolaním sa na bankové tajomstvo odmietla poskytnúť informácie podľa čl. 8 ods. 1 písm. c) smernice o mene a adrese vlastníka účtu.

72 Pozri aj BATAKLIEV, D. 2015. Claims for non-economic damage by juristic persons, Journal of Intellectual Property Law & Practice, Volume 10, Issue 11, November 2015, Pages 820–821, <https://doi.org/10.1093/jiplp/jpv168>, s. 823.

73 Pozri rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn.: 41CoPv/5/2022 zo dňa 28.09.2022, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn.: 10CbPv/7/2021, zo dňa 2.11.2021.

74 MARUNIAKOVÁ, I. – KLINKA, T. – MIDRIAKOVÁ, L. – MIKULIČOVÁ, J. 2012. Zákon o ochranných známkach – komentár [Systém ASPI]. Úrad priemyselného vlastníctva SR [cit. 2024-6-5]. ASPI_ID K0506u2009SK. Dostupné v Systéme ASPI. ISSN: 1339-133X.

75 MYLLY, UM. 2022. Proportionality of Trade Secret Remedies in European Union – In Comparison with Patent Law Enforcement. IIC 53, 1444–1476 (2022). <https://doi.org/10.1007/s40319-022-01244-0>, s. 1445, 1455.

76 Pre viac informácií týkajúcich sa princípu primeranosti pozri MYLLY, UM. 2022: Proportionality of Trade Secret Remedies in European Union – In Comparison with Patent Law Enforcement. IIC 53, 1444–1476 (2022). <https://doi.org/10.1007/s40319-022-01244-0>, s. 1445, 1455. Článok má taktiež za cieľ prispieť k diskusii o potenciálnom prílišnom presadzovaní práv duševného vlastníctva (v angl.: „over-enforcement of IPRs“) a okrem iného porovnáva princíp primeranosti v súvislosti s ochranou obchodného tajomstva, ako aj patentov. Podľa článku sa zdá, že vzhľadom na podrobnejšiu úpravu je princíp primeranosti oveľa dôležitejší (pre zákonodarcu) v kontexte ochrany obchodného tajomstva, ako v prípade smernice a ochrany práv duševného vlastníctva vo všeobecnosti.

V konečnom dôsledku je vždy na posúdení vnútroštátneho súdu, či právo na informácie prizná, pričom musí byť zabezpečená náležitá rovnováha medzi jednotlivými základnými právami, k stretu ktorých v danom konkrétnom prípade dochádza, a zároveň dodržaná zásada primeranosti. § 11 ods. 4 Zákona o ochranných známkach konkretizuje, že právo na informácie sa neprizná, ak by možné následky jeho výkonu boli neprimerané závažnosti následkov vyplývajúcich zo splnenia uloženej povinnosti.

2.6 Pasívna legitímácia

Osobou povinnou poskytnúť informácie oprávnenej osobe bol podľa dohody TRIPS iba porušiteľ, ale smernica okruh povinných osôb rozšírila aj na ďalšie subjekty spĺňajúce stanovené podmienky. Podľa Zákona o ochranných známkach je povinnou aj osoba, ktorá a) má v držbe tovary porušujúce alebo ohrozujúce práva majiteľa ochrannej známky, b) využíva služby, ktoré porušujú alebo ohrozujú práva majiteľa ochrannej známky, c) poskytuje služby využívané v činnostiach spojených s porušovaním alebo ohrozovaním práv majiteľa ochrannej známky alebo d) bola osobou uvedenou v písmenách a) až c) označená ako osoba zúčastnená na výrobe, spracovaní alebo distribúcii tovarov alebo poskytovaní služieb porušujúcich alebo ohrozujúcich práva majiteľa ochrannej známky. Hoci Zákon o ochranných známkach na rozdiel od smernice nezdôrazňuje, že musí ísť o konanie v obchodnom styku (resp. podľa smernice o konanie, ktoré má komerčný rozsah), toto ustanovenie je potrebné vykladať v súlade so smernicou a nebude sa preto aplikovať na osobu, ktorá nekoná v obchodnom styku.⁷⁷

Z analyzovaných rozhodnutí SD EÚ vyplýva, že povinnou osobou môže byť napr. poskytovateľ prístupu na internet⁷⁸, prevádzkovateľ internetového obchodu a kamenných obchodoch⁷⁹, prevádzkovateľ obchodov⁸⁰, prevádzkovateľ platformy, ktorá umožňuje používateľom zverejňovať, sledovať a zdieľať videonahrávky⁸¹, banková inštitúcia⁸², prípadne organizácia kolektívnej správy práv majiteľov ochranných známk⁸³. Z dostupných rozhodnutí slovenských súdov boli povinnými osobami napr. banková inštitúcia⁸⁴, výrobca a distribútor⁸⁵ a prevádzkovateľ on-line obchodu⁸⁶.

3 Zhrnutie niektorých slovenských súdnych rozhodnutí

V predchádzajúcom texte už boli spomenuté niektoré súdne rozhodnutie slovenských súdov týkajúce sa skúmanej problematiky. Pre úplnosť sú tieto rozhodnutia zosumarizované aj v nasledujúcej časti, pričom dôraz je kladený na rozsah požadovaných informácií, osobu oprávnenú žiadať poskytnutie informácií, ako aj osobu povinnú tieto informácie v požadovanom rozsahu poskytnúť.

Prvým z dostupných rozhodnutí je rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica⁸⁷ z roku 2013 potvrdený rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica⁸⁸, kde žalobca požadoval poskytnutie informácie o množstve istého alkoholu dodanom na slovenský trh a o cene tohto výrobku na slovenskom trhu, ako aj informácie o množstve istého alkoholu objednanom a dodanom na slovenský trh a o cene tohto výrobku na slovenskom trhu. Žalobca odôvodnil žalobu existenciou ochranných známk, ktorých je majiteľom, pričom etikety jedného zo žalovaných na výrobkoch ním vyrábaných mali byť zameniteľne podobné s jeho ochrannou známkou. Okrem poskytnutia informácií žalobca žiadal aj náhradu škody a zdržanie sa uvádzania predmetného produktu na trh. Okresný súd sa v rozsudku stotožnil s argumentáciou žalobcu, že ide o zameniteľné označenia, a teda dochádza k porušovaniu práv duševného vlastníctva žalobcu, a priznal žalovanému nárok na poskytnutie informácií od oboch žalovaných, t. j. od výrobcu aj distribútora. V rozsudku sa okresný súd bližšie nezaoberal právnymi aspektami práva na informácie podľa Zákona o ochranných známkach.

Ďalšie rozhodnutie k danej problematike je rozsudok Okresného súdu Košice I⁸⁹ z roku 2016, ktoré nebolo napadnuté opravnými prostriedkami. Žalobca, obchodná spoločnosť so sídlom v Nemecku patriaca do skupiny Coty, ktorej premetom činnosti je okrem iného výroba istých výrobkov, požadoval poskytnutie informácií od žalovaného, prevádzkovateľa online obchodu, prostredníctvom ktorého predáva toaletné vody a parfumsy rôznych značiek. Žalobcom bolo zistené, že žalovaný ponúka na predaj a predáva prostredníctvom on-line obchodu toaletné vody a parfumsy, ktoré nesú ochranné známky patriace skupine žalobcu, pričom ponúka a predáva aj tovary označené ochrannými

⁷⁷ Konanie v obchodnom styku je možné odvodiť aj zo systematického výkladu § 8 ods. 2 Zákona o ochranných známkach. Bližšie pozri aj MARUNIAKOVÁ, I. – KLINKA, T. – MIDRIAKOVÁ, L. – MIKULIČOVÁ, J. 2012. Zákon o ochranných známkach – komentár [Systém ASPI]. Úrad priemyselného vlastníctva SR [cit. 2024-6-5]. ASPI_ID K0506u2009SK. Dostupné v Systéme ASPI. ISSN: 1339-133X.

⁷⁸ Rozsudok SD EÚ vo veci *M.I.C.M., Bonnier Audio AB, Promusicae*.

⁷⁹ Rozsudok SD EÚ vo veci *Castorama Polska and Knor*.

⁸⁰ Rozsudok SD EÚ vo veci *New Wave CZ*.

⁸¹ Rozsudok SD EÚ vo veci *Constantin Film Verleih GmbH*.

⁸² Rozsudok SD EÚ vo veci *Coty Germany*.

⁸³ Rozsudok SD EÚ vo veci *SNB-REACT*.

⁸⁴ Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn.: 10CbPv/7/2021.

⁸⁵ Rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn.: 41Cob/238/2013.

⁸⁶ Rozsudok Okresného súdu Košice I, sp. zn.: 33CbPv/4/2013.

⁸⁷ Pozri rozsudok sp. zn.: 16CbPv/3/2011.

⁸⁸ Pozri rozsudok sp. zn.: 41Cob/238/2013.

⁸⁹ Pozri rozsudok sp. zn.: 33CbPv/4/2013.

známkami, ktoré sú testery, výrobky bez krabičky, unboxed výrobky, pričom konanie žalovaného podľa žalobcu predstavuje zásah do jeho práv. Okresný súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, že používanie ochranných známk v súvislosti s ponukou dotknutých výrobkov a uvádzanie dotknutých výrobkov nesúcich ochranné známky na trh je porušením práv ochranných známk a bola jasne vyjadrená vôľa žalobcu, aby takto označené výrobky neboli obchodovateľné a slúžili iba na prezentáciu, propagáciu a reklamu ich obchodovateľného variantu. Súd v rozhodnutí zaviazal žalovaného okrem iného poskytnúť žalobcovi všetky informácie, ktoré sú mu známe, týkajúce sa pôvodu a distribučných sietí toaletných vôd a parfumových vôd nesúcich určité údaje a súčasne označených ochrannými známkami patriacimi skupine Coty, najmä meno a priezvisko alebo obchodné meno, alebo názov a miesto trvalého pobytu alebo miesto podnikania, alebo sídlo distributéra, dodávateľa, predajcu a iných predchádzajúcich držiteľov tovaru, údaje o dodanom alebo objednanom množstve a o cene príslušných tovarov alebo služieb.

Pravdepodobne nateraz posledným rozhodnutím týkajúcim sa práva na informácie pri porušovaní práv z ochranných známk je rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica⁹⁰ potvrdené Okresným súdom Banský Bystrica⁹¹ z roku 2022. V danom spore sa majiteľ ochrannej známky – výrobca hodínok, prostredníctvom súdu domáhal, aby bola žalovanému – bankovej inštitúcii uložená povinnosť sprístupniť mu údaje o majiteľovi bankového účtu (ktorý bol vedený žalovaným) ako subjektu porušujúceho jeho práva z ochranných známk. V predmetnom spore žalovaný jasne preukázal existenciu porušenia práva duševného vlastníctva, pričom však žalovaný odmietol informácie poskytnúť s odvolaním sa na ochranu bankového tajomstva. V predmetnom spore žalovaný okrem iného argumentoval rozhodnutím SD EÚ vo veci *Coty Germany* a predložil aj vyjadrenie Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky z 12. júla 2021, v ktorom sa uvádza, že rozhodnutie súdu, ktorým je priznané právo na poskytnutie informácií, a to vrátane osobných údajov podľa § 11 Zákona o ochranných známkach, je možné považovať za legitímny právny základ spracúvania osobných údajov.

Žalovaný trval na svojich argumentoch o jeho povinnosti chrániť bankové tajomstvo s tým, že podľa jeho názoru bez súhlasu klienta možno informáciu o ňom poskytnúť len taxatívne vymedzeným osobám a na vymedzené účely, pričom žalovaný vyslovil pochybnosť, či je na dané konanie možné uplatňovať § 91 ods. 4 zákona o bankách, teda či je žalovaný vôbec oprávnený sprístupniť informáciu podliehajúcu bankovému tajomstvu aj priamo na základe vyžiadania súdu, lebo ide o poskytnutie informácie v konaní, ktorého majiteľ účtu nie je stranou a nejde ani o konanie,

ktorého predmetom by bol majetok majiteľa účtu. Žalovaný dokonca ako opodstatnenejšie riešenie situácie navrhoval prostriedky trestného práva, keďže v prípade trestného konania zákon o bankách počíta s poskytnutím informácií orgánom činným v trestnom konaní, aj keď podliehajú bankovému tajomstvu.

V prvostupňovom rozsudku sa súd priklonil k argumentácii žalobcu a súhlasil, že pre účinnú ochranu jeho práv treba vychádzať z verifikovaných údajov o majiteľovi bankového účtu, na ktorý bolo odoslané plnenie za falšovaný tovar. Ďalej „... súd neprizná právo na poskytnutie informácií, ak by možné následky jeho výkonu boli neprimerané závažnosti následkov vyplývajúcich zo splnenia uloženej povinnosti. Žalobca preukázal dostatočným spôsobom porušenie jeho práv, zdôvodnil sledovaný účel použitia žiadanych informácií (zaslanie výzvy na upustenie protiprávneho konania). Spracovanie poskytnutých údajov (využitie údajov) je nevyhnutným pre ďalšie kroky žalobcu pri ochrane jeho práv. Práve potreba poskytnutia skutočnej ochrany práv žalobcu a sledovaný cieľ odôvodňuje prelomenie ochrany bankového tajomstva, pričom sa nejaví, že by závažnosť následkov vyplývajúcich zo splnenia uloženej povinnosti (poskytnutia informácií) mohla byť zjavne neprimeraná už teraz vzniknutému zásahu do práv žalobcu (zásahu do výlučného práva majiteľa ochrannej známky označovať ochrannou známkou svoj tovar). Ako správne zdôraznil žalobca, ochrana osobných údajov a bankového tajomstva v odôvodnených prípadoch ustupuje ochrane práv duševného vlastníctva. Takýto výklad práva je potvrdený aj rozhodnutím Súdneho dvora EÚ vo veci *Coty*, na ktoré poukázal žalobca a ktoré časovo aj vecne prilieha okolnostiam tohto konania.“⁹²

Záverom sa súd stotožnil aj s procesnou obranou žalobcu, že ho nemožno nútiť k využitiu prostriedkov trestného práva, ktoré by malo predstavovať inštitút *ultima ratio*.

Odvolací súd, t. j. Krajský súd Banská Bystrica, v potvrdzujúcom rozsudku nad rámec uvedeného súdom prvej inštancie uviedol, že „... konštatovanie žalovaného, že nemôže poskytnúť žalobcom požadované údaje z dôvodu bankového tajomstva a možných právnych následkov za porušenie tohto bankového tajomstva z jeho strany, je podľa názoru odvolacieho súdu v príkrom rozpore so zabezpečením rovnováhy ochrany osobných údajov s ochranou práv duševného vlastníctva. Pokiaľ by odvolací súd pripustil názor žalovaného, tak žalobcovi by bola odopretá možnosť zákonným spôsobom sa domôcť ochrany svojich práv duševného vlastníctva...“ a bolo by „... takýmto spôsobom vlastne ... chránené protiprávne konanie, čo by bolo v rozpore s princípmi právneho štátu a s právom žalobcu na spravodlivé súdne konanie.“ Uvedené rozhodnutie potvrdené odvolacím súdom sa nateraz v slovenskom právnom prostredí najprecíznejšie

90 Pozri rozsudok sp. zn.: 10CbPv/7/2021.

91 Pozri rozsudok sp. zn.: 41CoPv/5/2022.

92 Pozri rozsudok sp. zn.: 10CbPv/7/2021, bod 14.

zaobera právnu problematikou poskytnutia informácií v prípade porušenia práv z ochranných známk. Okrem zdôvodnenia, prečo je žalovaný podľa názoru súdu povinnou osobou (konkrétne „... medzi povinné osoby nesporne patrí banka, ak poskytuje služby využívané v činnostiach spojených s porušovaním alebo ohrozovaním práv duševného vlastníctva...“⁹³), posudzoval aj stret práva na informácie a bankového tajomstva (resp. ochrany osobných údajov majiteľa bankového účtu). Rozhodnutie je plne súladné s doterajšou judikatúrou SD EÚ.

4 Výkon rozhodnutia

V ďalšej časti článku bude pozornosť venovaná nútenému výkonu rozhodnutia, ktorým bolo majiteľovi ochrannej známky priznané právo na informácie, ale povinná osoba tieto informácie v určenej lehote dobrovoľne neposkytla. V slovenskom právnom kontexte v takom prípade nastupuje nútené vymáhanie práva v exekučnom konaní podľa Exekučného poriadku⁹⁴. Nútený výkon práva je jedným z troch pilierov vymožitelnosti práva a jeho podstata spočíva v tom, že súdna a iná právna ochrana ohrozených a porušených práv vrátane práv duševného vlastníctva nie je vždy naplnená autoritatívnym deklarováním tohto práva, ale cieľ je naplnený až vtedy, ak je právo aj rešpektované⁹⁵.

Vzhľadom na aktuálnosť poslednej veľkej novely Exekučného poriadku⁹⁶, ktorá sa okrem iného týkala novelizácie druhej hlavy tretej časti Exekučného poriadku upravujúcej uspokojenie práv na nepeňažné plnenie, bude pozornosť venovaná najmä zmenám, ktoré nastali v oblasti výkonu rozhodnutia ukladajúceho inú povinnosť ako zaplatenie peňažnej sumy, konkrétne výkonu negatívnej a inej povinnosti. Analyzovaná bude nová právna úprava uspokojenia práv na nepeňažné plnenie podľa § 192 Exekučného poriadku, v spojení s právnu úpravou donucovacích opatrení v komparácii s predchádzajúcou úpravou, pričom sa článok pokúsi dať odpoveď na otázku, či novela prispela k lepšiemu postaveniu majiteľa ochrannej známky pri ochrane jeho práv v štádiu výkonu rozhodnutia, ktorým

bola nariadená povinnosť poskytnúť mu informácie. Predmetom tejto časti nebude samotný proces exekúcie zahŕňajúci návrh na vykonanie exekúcie, prípadne vydanie exekučného príkazu, ale iba spôsob výkonu rozhodnutia ukladajúceho povinnosť poskytnúť informácie.

Výkon rozhodnutia, ktorým bola uložená povinnosť poskytnúť informácie nositeľovi práva, sa primárne spravuje § 192 Exekučného poriadku, ktorý upravuje výkon negatívnych a iných povinností. Týmto ustanovením sa spravuje najmä výkon povinnosti niečoho sa zdržať alebo niečo strpieť, ktorú okrem povinného nemôže vykonávať iná osoba (ide o nezastupiteľné plnenie viazané na jedinečné schopnosti alebo vlastnosti povinného⁹⁷), ale môžeme sem zaradiť aj povinnosť poskytnúť informácie, keďže nejde o peňažné plnenie, ale nepeňažné plnenie a tzv. inú povinnosť (t. j. povinnosť inú, ako sú povinnosti uvedené v § 181 až 191 Exekučného poriadku). Doterajšia úprava vykazovala značné nedostatky z dôvodu, že „... pri nerešpektovaní povinnosti zo strany povinného žiadnym spôsobom neuspokojuje oprávneného“⁹⁸, a teda model nebol nastavený „... k uspokojeniu oprávneného (satisfakčne), ale k postihnutiu povinného (t. j. sankčne)“⁹⁹. Uvedené vyplývalo najmä zo skutočnosti, že Exekučný poriadok do 1. 4. 2023 uvádzal *expressis verbis* ako jediný spôsob vykonania exekúcie¹⁰⁰ za každé porušenie alebo nesplnenie povinnosti ukladané pokút povinnému, a to až do úhrnnej sumy 30 000 eur. V odbornej literatúre sa však rôznia názory na to, či uložením pokuty v maximálnej úhrnnej výške sa exekúcia na nepeňažné plnenie považovala za vykonanú, a teda opätovne nebolo možné vykonať exekúciu na podklade rovnakého exekučného titulu aj napriek skutočnosti, že povinnosť nebola splnená a existuje ďalej.¹⁰¹

Podľa súčasného znenia § 192 Exekučného poriadku v prípade rozhodnutia na nepeňažné plnenie, akým je aj rozhodnutie ukladajúce povinnosť poskytnúť oprávnenej osobe informácie, vyzve exekútor oprávneného, aby opísal skutkové okolnosti týkajúce sa neplnenia vymáhanej povinnosti povinným, a uloží donucovacie opatrenie alebo podá na súde návrh na uloženie donucovacieho opatrenia. Exekútor tak v súčasnosti už neukladá za každé porušenie alebo nesplnenie povinnosti podľa vykonateľného

93 Pozri rozsudok sp. zn.: 10CbPv/7/2021, bod 11.

94 Zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej Exekučný poriadok).

95 MOLNÁR, P. 2016. 1.1.1 Základné východiská. In: MOLNÁR, P. Nepeňažná exekúcia. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2016, s. 3, marg. č. 3.

96 Novela účinná od 1.4.2023 bola prijatá zákonom č. 48/2023 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

97 MOLNÁR, P. 2016. 5.4.1 Základná charakteristika nezastupiteľného plnenia. In: MOLNÁR, P. Nepeňažná exekúcia. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2016, ISBN 978-80-89603-42-8, marg. č. 156.

98 MOLNÁR, P. 2018. § 192 [Nezastupiteľné plnenie a obnovenie predošlého stavu]. In: ŠTEVČEK, M. – KOTRECOVÁ, A. – TOMAŠOVIČ, M. – MOLNÁR, P. a kol. Exekučný poriadok. 3. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 795.

99 MOLNÁR, P. 2018. § 192 [Nezastupiteľné plnenie a obnovenie predošlého stavu]. In: ŠTEVČEK, M. – KOTRECOVÁ, A. – TOMAŠOVIČ, M. – MOLNÁR, P. a kol. Exekučný poriadok. 3. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 792.

100 Bližšie pokiaľ ide o rozdiel medzi poriadkovou pokutou a výkonom rozhodnutia ukladaním peňažnej pokuty pozri KOTRECOVÁ, A. 2015. § 192 [Nezastupiteľné plnenie]. In: ŠTEVČEK, M. – FICOVÁ, S. – TOMAŠOVIČ, M. – KOTRECOVÁ, A. a kol. Exekučný poriadok. 2. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2015, ISBN 978-80-89603-25-1.

101 Bližšie k rôznym odborným názorom pozri aj MOLNÁR, P. 2018. § 192 [Nezastupiteľné plnenie a obnovenie predošlého stavu]. In: ŠTEVČEK, M. – KOTRECOVÁ, A. – TOMAŠOVIČ, M. – MOLNÁR, P. a kol. Exekučný poriadok. 3. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 794.

rozhodnutia ako jediné možné opatrenie pokuty, ale je oprávnený ukladať donucovacie opatrenia (prípadne podľa charakteru donucovacieho opatrenia podať návrh na súd na jeho uloženie) upravené v § 43a a nasl. Exekučného poriadku.

Donucovacie opatrenia sa podľa § 43a ods. 2 Exekučného poriadku ukladajú, ak možno predpokladať, že bez ich použitia nedôjde k splneniu povinnosti, ktorej splnenie sa má vynútiť, a je ich možné uložiť aj v prípade nepeňažnej povinnosti. V zmysle dôvodovej správy majú zmeny v oblasti výkonu exekúcie na uspokojenie práv na nepeňažné za cieľ zabezpečiť zrýchlenie a zefektívnenie¹⁰² a k tejto tendencii zavedením novínok sa prikláňa aj Kol'čuková.¹⁰³ Donucovacie opatrenia majú vo všeobecnosti posilniť a rozšíriť procesné oprávnenia exekučných orgánov a v kontexte nepeňažných exekúcií priamo donútiť k splneniu vymáhanej povinnosti zo strany povinného.¹⁰⁴

Donucovacie opatrenia zahŕňajú, okrem uloženia pokuty, aj zadržanie vodičského preukazu, použitie technických prostriedkov brániacich užívaniu veci alebo zadržanie osvedčenia o evidencii vozidla časť I alebo časť II. V prípade neplnenia nepeňažnej povinnosti platí, že najprv je potrebné uložiť povinnému peňažnú pokutu a až ak toto nevedlo k splneniu povinnosti, môžu byť uložené ďalšie donucovacie opatrenia (pričom v zmysle Exekučného poriadku sa pri uložení donucovacieho opatrenia dbá na to, aby donucovacie opatrenie viedlo k splneniu dotknutej povinnosti¹⁰⁵). Exekučný poriadok po novele bližšie špecifikuje, v akej výške možno ukladať peňažnú pokutu ako donucovací prostriedok, pričom výška peňažnej pokuty závisí aj od toho, či donucovacie opatrenie uloží exekútor alebo súd.¹⁰⁶ Z pôvodnej maximálnej úhrnnej sumy 30 000 eur sa výška peňažnej pokuty pre fyzickú osobu nezmenila, ale v prípade právnickej osoby môže dosiahnuť až 10 % ročného obratu právnickej osoby za predchádzajúce účtovné obdobie¹⁰⁷. Ostatné donucovacie opatrenia môžu trvať najviac jeden rok, ale to nebráni opakovanému uloženiu rovnakého donucovacieho opatrenia alebo uloženiu iného donucovacieho opatrenia¹⁰⁸.

Z uvedeného vyplýva, že donucovacie opatrenia majú potenciál donútiť povinnú osobu plniť povinnosť vyplývajúcu

jej z právoplatného rozhodnutia na nepeňažné plnenie, v tomto prípade, rozhodnutia na poskytnutie informácie. Ich ukladanie však musí rešpektovať hlavné zásady, na ktorých sú donucovacie opatrenia postavené, konkrétne zásadu primeranosti a vyváženosti.¹⁰⁹ Ako uvádza Molnár, „[z]ásada primeranosti vychádza z požiadavky nezasahovania do práv povinného a jeho neobmedzovania v rozsahu širšom než je nevyhnutné na dosiahnutie účelu exekučného konania.“¹¹⁰

Z novelizovaného znenia Exekučného poriadku a z charakteru donucovacích opatrení (ktoré sa aplikujú aj napríklad v prípade neposkytnutia súčinnosti povinným alebo vymáhania pohľadávky na výživnom) je možné dôvodiť, že po novele Exekučného poriadku došlo v prípade vymáhania nepeňažného plnenia k zmene v chápaní inštitútu ukladania pokuty a aktuálne ukladanie pokuty (alebo iného donucovacieho opatrenia) už nepredstavuje samotný výkon nepeňažnej povinnosti. Naopak, donucovacie opatrenia majú za cieľ posilniť oprávnenia exekučných orgánov na účely rýchlejšieho a efektívnejšieho vymáhania (nielen) nepeňažných povinností z právoplatných rozhodnutí.

Je zrejme, že novelou Exekučného poriadku sa rozšírili možnosti exekútora a súdu vo vzťahu k vymáhaniu nepeňažnej povinnosti, pričom do úvahy, v prípade, ak je to vyvážené a primerané, prichádza aj kumulácia jednotlivých donucovacích opatrení. Taktiež výška peňažnej pokuty uložená právnickej osobe môže rádo presiahnuť doterajšiu maximálnu pokutu vo výške 30 000 eur, pričom výšku 10 % ročného obratu je možné považovať za majúcu donucovací charakter. Pozitívny vplyv na splnenie nepeňažnej povinnosti bude mať aj možnosť exekútora opakovane uložiť donucovacie opatrenia, pričom tie uvedené v § 43a ods. 1 písm. b) až d) Exekučného poriadku nie sú v súhrne časovo limitované. Súčasný Exekučný poriadok tak môže naplniť legitímne očakávania majiteľa ochranného známky, že sa štát postará o to, že rozhodnutie, ktorým bola povinnej osobe uložená povinnosť poskytnúť mu informácie, nebude len „... iluzórnym prejavom ochrany ohrozeného alebo porušeného práva...“¹¹¹ Ale na reálne zhodnotenie zefektívnenia nepeňažných exekúcií je ešte priskoro, keďže novela je účinná iba niečo vyše roka a prax exekútorov v úspešnom ukladaní donucovacích opatrení zatiaľ nedostatočná.

102 Bližšie pozri dôvodovú správu k návrhu zákona č. 48/2023 Z. z.

103 KOL'ČUKOVÁ, V. 2024. ZMENY V CIVILNEJ EXEKÚCII – DONUCOVACIE OPATRENIA. *Studia Iuridica Cassoviensia* 12, no. 1 (2024): 125 – 41. <https://doi.org/10.33542/SIC2024-1-08>.

104 KOL'ČUKOVÁ, V. 2024. ZMENY V CIVILNEJ EXEKÚCII – DONUCOVACIE OPATRENIA. *Studia Iuridica Cassoviensia* 12, no. 1 (2024): 125 – 41. <https://doi.org/10.33542/SIC2024-1-08>.

105 Pozri § 43a Exekučného poriadku.

106 Pozri bližšie § 43a ods. 4 a 5 Exekučného poriadku.

107 Na základe komunikácie s niektorými exekútormi sa však zdá, že ust. § 43a ods. 5 písm. b) Exekučného poriadku nie je z ich pohľadu jednoznačné a nie je možné ani vylúčiť interpretáciu, podľa ktorej je 10 % ročného obratu limitované celkovou sumou 50 000 eur, čo však podľa názoru autorky nezodpovedá jazykovému a systematickému výkladu daného ustanovenia.

108 V súvislosti s obmedzením trvania donucovacieho opatrenia a konflikte dvoch ustanovení Exekučného poriadku, a to ust. § 43d ods. 4 prvá veta a § 43c ods. 7 Exekučného poriadku, pozri KOL'ČUKOVÁ, V. 2024. ZMENY V CIVILNEJ EXEKÚCII – DONUCOVACIE OPATRENIA. *Studia Iuridica Cassoviensia* 12, no. 1 (2024): 125 – 41. <https://doi.org/10.33542/SIC2024-1-08>.

109 Bližšie pozri dôvodovú správu k návrhu zákona č. 48/2023 Z. z.

110 MOLNÁR, P. 2016. 1.4.3 Osobitné procesné zásady exekučného konania. In: MOLNÁR, P. Nepeňažná exekúcia. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2016, s. 25, marg. č. 39.

111 MOLNÁR, P. 2019. Ad hoc legislatíva v exekučnom práve. In: Ad hoc legislatíva v súkromnom práve. Praha: Leges, 2019, s. 230.

Záver

Charta základných ľudských práv Európskej únie priznáva viaceré základné práva, okrem iného právo vlastniť majetok (ktorého súčasťou sú práva duševného vlastníctva), právo na účinnú súdnu ochranu a právo na ochranu osobných údajov, a teda súkromia. Podľa recitálu 32 rešpektuje smernica základné práva a dodržiava zásady uznávané najmä v Charte základných ľudských práv Európskej únie. Vzhľadom na obsah a zameranie smernica predovšetkým usiluje o úplné rešpektovanie duševného vlastníctva v súlade s čl. 17 ods. 2 Charty základných ľudských práv Európskej únie. Výkon práva na informácie majiteľom ochrannej známky, resp. nositeľom práva duševného vlastníctva však, ako bolo uvedené, častokrát zasahuje aj do ďalších práv chránených Chartou základných ľudských práv Európskej únie.

V súdnom konaní má preto vnútroštátny súdny orgán nesmierne ťažkú, ale dôležitú úlohu posúdiť všetky tieto práva tak, aby bola zabezpečená spravodlivá rovnováha medzi právami a dodržaná zásada primeranosti, čo delimituje taktiež rozsah informácií, ktoré môžu byť majiteľovi ochrannej známky poskytnuté. Európsky právny rámec na ochranu osobných údajov na jednej strane a presadzovanie práv duševného vlastníctva na strane druhej sú neutrálne v tom, že neexistuje žiadne pravidlo, ktoré by implikovalo, že právo na súkromie by malo mať vo všeobecnosti prednosť pred právom na vlastníctvo a *vice versa*¹¹².

Z predloženého článku vyplýva taktiež nejednoznačnosť uplatnenia práva na informácie nadobúdateľom licencie, čo by bolo z dôvodu právnej istoty vhodné *de lege ferenda* precizovať.

Aj po rozhodnutí súdu o určení povinnosti povinnej osoby poskytnúť majiteľovi ochrannej známky požadované informácie však právo majiteľa ochrannej známky nemusí byť uspokojené, keďže do úvahy prichádza, že tretia osoba požadované informácie v stanovenej lehote dobrovoľne nesprístupní. Novela Exekučného poriadku má ambíciu zlepšiť a zefektívniť výkon rozhodnutia, ktorým bolo priznané právo na informácie, a to najmä zavedením donucovacích opatrení a upustením od jediného spôsobu výkonu rozhodnutia ukladaním pokuty.

Literatúra

Act on Securing Evidence in Civil Intellectual Property Matters, Secs. 2, 3, 7(a)(ja), 7(b); TRIPS Agreement, Art. 50 Sec. 1; Directive 2004/48/EC, Arts. 3, 7. „Happo78plus (Information Disclosures in Patent Litigations)“. IIC 50, 880–887 (2019). <https://doi.org/10.1007/s40319-019-00852-7>.

BATAKLIEV, D. 2015. Claims for non-economic damage by juristic persons, *Journal of Intellectual Property Law & Practice*, Volume 10, Issue 11, November 2015, Pages 820–821, <https://doi.org/10.1093/jiplp/jpv168>, s. 823.

GIANNINO, M. 2017. CJEU holds that right to information within Article 8 of Enforcement Directive can be asserted in separate proceedings, *Journal of Intellectual Property Law & Practice*, Volume 12, Issue 8, August 2017, Pages 636–638, <https://doi.org/10.1093/jiplp/jpx115>, s. 637.

GOH, B. 2023. A right to information when there's no IP: CJEU discusses the scope of Article 8 Enforcement Directive. 2023. Dostupné na internete: <https://ipkitten.blogspot.com/2023/05/a-right-to-information-when-theres-no.html>.

HOFMANN, F. – RAUE, B. 2024. Injunctions and damages for patent infringement under the UPCA in light of the principle of proportionality—Part I: injunctions, *Journal of Intellectual Property Law & Practice*, 2024, jpa035, <https://doi.org/10.1093/jiplp/jpa035>, s. 3.

HOY, R. – BLUM, J. The Intersection Between Data Protection and Trademark Rights: Balancing Fundamental Rights. *International Trademark Association*. s. 2 – 3. Dostupné na internete: https://www.inta.org/wp-content/uploads/public-files/advocacy/committee-reports/81452413_2_UKMATTERSINTA-Data-Protection-Article.pdf, s. 4 – 5.

KIŠKIS, M. 2023. Dissuasive outcomes for rightholders: examining recent Lithuanian copyright law cases under Directive 2004/48/EC, *Journal of Intellectual Property Law & Practice*, Volume 18, Issue 6, June 2023, Pages 462 – 472, <https://doi.org/10.1093/jiplp/jpad046>, s. 465.

KOLVEKOVÁ, V. 2024. Zmeny v civilnej exekúcii – donucovacie opatrenia. *Studia Iuridica Cassoviensia* 12, no. 1 (2024): 125 – 41. <https://doi.org/10.33542/SIC2024-1-08>.

LAZÍKOVÁ, J. 2018. Autorský zákon – komentár [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2024-6-4]. ASPI_ID KO185_2015SK. Dostupné v Systéme ASPI. ISSN: 1339-133X.

MARUNIAKOVÁ, I. – KLINKA, T. – MIDRIAKOVÁ, L. – MIKULIČOVÁ, J. 2012. Zákon o ochranných známkach – komentár [Systém ASPI]. Úrad priemyselného vlastníctva SR [cit. 2024-6-5]. ASPI_ID KO506u2009SK. Dostupné v systéme ASPI. ISSN: 1339-133X.

MOLNÁR, P. 2019. Ad hoc legislatíva v exekučnom práve. In *Ad hoc legislatíva v súkromnom práve*. Praha: Leges, 2019. s. 230.

MOLNÁR, P. 2016. Nepeňažná exekúcia. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2016, s. 3, marg. č. 3.

¹¹² REPORT FROM THE COMMISSION TO THE EUROPEAN PARLIAMENT, THE COUNCIL, THE EUROPEAN ECONOMIC AND SOCIAL COMMITTEE AND THE COMMITTEE OF THE REGIONS Application of Directive 2004/48/EC of the European Parliament and the Council of 29 April 2004 on the enforcement of intellectual property rights SEC(2010) 1589 final, Brussels, 22.12.2010, COM(2010) 779 final, s. 7.

MYLLY, UM. 2022. Proportionality of Trade Secret Remedies in European Union – In Comparison with Patent Law Enforcement. IIC 53, 1444–1476 (2022). <https://doi.org/10.1007/s40319-022-01244-0>, s. 1445, 1455.

Návrhy generálneho advokáta Athanasiosa Rantosa prednesené 17. novembra 2022 vo veci *Castorama Polska and Knor*.

Návrhy generálneho advokáta Henrika Saugmandsgaard Øe prednesené dňa 2.4.2020 vo veci *Constantin Film Verleih GmbH*.

Návrhy generálneho advokáta Macieja Szpunara vo veci *M.I.C.M.* prednesené dňa 17.12.2020

OHLY, A. 2009. Three Principles of European IP Enforcement Law: Effectiveness, Proportionality, Dissuasiveness. TECHNOLOGY AND COMPETITION, CONTRIBUTIONS IN HONOUR OF HANNS ULLRICH, pp. 257–274, Josef Drexler, ed., Larcier, 2009. Dostupné na internete: <https://ssrn.com/abstract=1523277>, s. 15.

REPORT FROM THE COMMISSION TO THE EUROPEAN PARLIAMENT, THE COUNCIL, THE EUROPEAN ECONOMIC AND SOCIAL COMMITTEE AND THE COMMITTEE OF THE REGIONS Application of Directive 2004/48/EC of the European Parliament and the Council of 29 April 2004 on the enforcement of intellectual property rights SEC(2010) 1589 final, Brussels, 22.12.2010, COM(2010) 779 final, s. 7.

SCIAUDONE, R. 2012. The ECJ rules on the interaction between personal data protection and IP rights enforcement, Journal of Intellectual Property Law & Practice, Volume 7, Issue 9, September 2012, Pages 642–644, <https://doi.org/10.1093/jiplp/jps102>, s. 644.

ŠTEVČEK, M. – FICOVÁ, S. – TOMAŠOVIČ, M. – KOTRECOVÁ, A. a kol. 2015. Exekučný poriadok. 2. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2015, ISBN 978-80-89603-25-1.

ŠTEVČEK, M. – KOTRECOVÁ, A. – TOMAŠOVIČ, M. – MOLNÁR, P. a kol. 2018. Exekučný poriadok. 3. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 792 – 795.

Právne predpisy

Dohoda o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva

Dôvodová správa k návrhu zákona č. 48/2023 Z. z.

Dôvodová správa k zákonu č. 84/2007 Z. z., zmena zákona o autorskom práve

OZNÁMENIE KOMISIE EURÓPSKEMU PARLAMENTU, RADE A EURÓPSKEMU HOSPODÁRSKEMU A SOCIÁLNE MU VÝBORU Usmernenie k niektorým aspektom smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva {SWD(2017) 431 final} {SWD(2017) 432 final}, 29.11.2017, Brusel, COM(2017) 708 final

Proposal for a DIRECTIVE OF THE EUROPEAN PARLIAMENT AND OF THE COUNCIL on measures and procedures to ensure the enforcement of intellectual property rights (presented by the Commission), 30.1.2003, Brusel, COM(2003) 46 final

Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/2436 zo 16. decembra 2015 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známk

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29.4.2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva

Zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov

Zákon č. 48/2023 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov

Zákon č. 506/2009 Z. z. o ochranných známkach, v znení neskorších predpisov

Zákon č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach, v znení neskorších predpisov

Súdne rozhodnutia

Rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn.: 41Cob/238/2013, zo dňa 18.12. 2014

Rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn.: 41CoPv/5/2022 zo dňa 28.9.2022

Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn.: 10CbPv/7/2021, zo dňa 2.11.2021

Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn.: 16CbPv/3/2011, zo dňa 20.5.2013

Rozsudok Okresného súdu Košice I, sp. zn.: 33CbPv/4/2013 zo dňa 23.5.2016

Rozsudok SDEÚ vo veci C-201/22 – Telia Finland, zo dňa 23. novembra 2023

Rozsudok SDEÚ vo veci C-264/19 – Constantin Film Verleih GmbH zo dňa 9.7.2020

Rozsudok SDEÚ vo veci C-275/06 – Promusicae zo dňa 29.1.2008

Rozsudok SDEÚ vo veci C-427/15 – New Wave CZ zo dňa 18.1.2017

Rozsudok SDEÚ vo veci C 461/10 – Bonnier Audio AB zo dňa 19.4.2012

Rozsudok SDEÚ vo veci C-521/17 – SNB-REACT zo dňa 7.8.2018

Rozsudok SDEÚ vo veci C-580/13 – Coty Germany zo dňa 16.7.2015

Rozsudok SDEÚ vo veci C-597/19 – M.I.C.M., zo dňa 17.6. 2021

Rozsudok SDEÚ vo veci C-628/21 – Castorama Polska and Knor zo dňa 27.4.2023